

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 590

De gestolen Tijger

15 Cent

CIGARETTES EGYPTIENNES
DUBEC
J. v. K.

1re Sorte Fabrique de **DUBEC** **CHYAR**
2de Sorte Fabrique de **DUBEC** **ULTRA**
3de Sorte Fabrique de **DUBEC** **AROMATISEE**
4de Sorte Fabrique de **DUBEC**

J. VAN KERCKHOE AMSTERDAM
Medaille d'Or 1889 - EN ARGENT Diplôme d'honneur
la Haye 1892 - de Sa Majesté le Roi des Pays-Bas Amsterdam 1895

NIEUWE SERIE.

DE GESTOLEN TIJGER.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 30 of meer omslagen van onze drie uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill of Raffles zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec.

CIGARETTEN.

EERSTE HOOFDSTUK.

De twee concurrenten.

BEWAAR UW OMSLAGEN

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	„ 208
Raffles	„ 298

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

„Ik heb inderdaad medelijden met die arme menschen. De vrouw zag er zoo verdrietig uit,” mompelde een slanke, flink gebouwde man van ongeveer veertig jaren, half tot zich zelf, half tot zijn geleider, terwijl een der bedienden van de club hem de fraaie overjas en spiegelgladden zijden hoed afnam.

„Zoo, denk je nog altijd aan dat kleine avontuur van vanmiddag, Edward?” vroeg een baardelooze jonge man, die in gezelschap van den eerstgenoemden heer was.

De beide vrienden bekeken zich in den grooten spiegel van de kleine voorzaal, om zich ervan te overtuigen, dat hun toilet er onberispelijk uitzag. Nu gingen zij naar de groote vleugeldeur.

De bediende haalde hen vlug in, zette de deur wijd open en diende in het daarachter liggende vertrek aan: „Lord Edward Gree en mr. Bloom.”

De vreemdelingen schenen zeer bekend te zijn, want verscheidene der aanwezige heeren stonden bij hun komst op en begroetten hen tamelijk luidruchtig; de oppervlakkige toeschouwer zou met een enkelen oogopslag den-

ken, dat deze begroeting van alle kanten welgemeend was. Dit was echter geenszins het geval.

De Trenton-club, in welker lokalen het tweetal zoo juist zijn entree heeft gemaakt, is een van die vele, die eigenlijk niets anders zijn dan een vereeniging van allerlei soort menschen, die aan het spel verslaafd zijn en, omdat zij volgens de Engelsche wetten dit niet in het openbaar mogen doen, hebben zij aan hun bijeenkomsten den schijn gegeven, alsof het fatsoenlijke societeiten waren.

Lord Gree en mr. Bloom — die men de onafscheidelijken noemde, omdat zij altijd bij elkander waren — verkeerden reeds langeren tijd in de club en vooral Lord Gree was den oudsten leden alles behalve aangenaam, omdat zij bang waren voor zijn scherpe oogen en ooren.

Men vermoedde, dat Lord Gree een groot vermogen bezat, want bij het begin van het spel waagde hij reeds veel en zonder een spier in zijn gelaat te vertrekken verloor hij soms in één nacht verscheiden duizenden ponden sterling.

Het was natuurlijk, dat hij somtijds ook even groote winsten in den zak stak en ook dat deed hij met een onverschilligheid, alsof het geld voor hem eigenlijk maar bijzaak was.

Maar niettegenstaande dit kon hij zeer streng wezen, als hij een oneerlijkheid bemerkte, zelfs wanneer het zeer kleine sommen betrof.

En merkwaardig genoeg, de Lord zag alles; er ontging niets aan zijn adelaarsblikken.

Daardoor was de stemming altijd eenigszins gedrukt, als Lord Gree en de onafscheidelijke aanwezig waren en toch miste men hen niet gaarne, omdat juist hij veel geld onder de menschen bracht en met inachtneming van de grootste wellevendheid de grootste sommen — verliezen kon.

„Wees welkom, mylord!” zei een kleine, dikke juwelier, terwijl hij den binnenkomende zijn met kostbare brillanten versierde rechterhand toestak. „Wij hebben u reeds met ongeduld verwacht.”

„Zoo? En wat is er dan?” vroeg de lord, terwijl hij de hand van den kleinen man een oogenblik in de zijne liet rusten.

„Een oud lid, die reeds sedert jaren tot onze club behoort, maar veel afwezig is, is heden geheel onverwacht gekomen. Hij is een zeer interessant man! — het is jammer, dat hij slechts zelden kan komen; hij kan het alleen dan, als hij voor zaken te Londen moet zijn.”

„Voor zaken? — Wat doet hij dan?” vroeg de lord den kleinen man.

„Hij is eigenaar van een groote menagerie en heet signor Barnini. U zult zijn naam wel eens gehoord hebben.”

De lord knikte toestemmend en liet zich door den spraakzamen, kleinen man naar een der tafels brengen.

Daar heengaande fluisterde de juwelier nog, terwijl hij ondeugend een oog dichtkneep:

„Dat zal een gezellige avond worden; Wheeler is namelijk ook hier en die twee kunnen elkander niet uitstaan.”

Fred Wheeler was eveneens eigenaar van een groot circus annex menagerie, dat op het oogenblik, dat ons verhaal aanvangt, voorstellingen in het zuidelijk stadsgedeelte gaf.

Daar laatstgenoemde een geregelde bezoeker van de Trenton-Club was, was hij den lord niet vreemd, die echter volstrekt niet met den ruwen en brutalen Wheeler sympathiseerde; de eigenaar der menagerie echter klampte zich krampachtig aan den lord vast en verdroeg geduldig diens scherpe spotternijen.

Lord Gree legde zijn slanke, aristocratische hand een oogenblik in die van Wheeler en keek tegelijkertijd vluchtig naar de anderen, die aan tafel zaten.

Te midden van het gezelschap, als het type

van een onverbeterlijken, doorgewinterden boemelaar, viel onmiddellijk een groot, breedgeschouderd man in het oog, die rechtop in zijn stoel zat.

Op de breede schouders stond een hoofd waaraan men oogenblikkelijk iemand uit het Zuiden herkende. Glanzend zwart haar hing hem in krullen langs het hoofd; zijn gelaat was zeer regelmatig. Men zou het bijna mooi kunnen noemen, wanneer niet de onzekere blik uit de dicht bij elkaar staande zwarte oogen een onaangename uitdrukking aan zijn gelaat hadden gegeven.

De kleine, zwarte knevel was zeer goed verzorgd, en van onder de dikke, wellustige lippen kwamen prachtige melkwitte tanden te voorschijn.

De heeren werden aan elkander voorgesteld en spoedig zaten lord Gree en mr. Bloom in het midden van het gezelschap.

Als een zeldzaamheid ontbrak de stemming om te spelen; was het nog te vroeg, of was het schuld van Barnini?

De kleine juwelier trachtte herhaalde malen een gesprek uit te lokken tusschen den naast hem zittenden eigenaar van de menagerie en den lord.

Doch ook Wheeler was heden onverschillig; onafgebroken waren zijn blikken op den concurrent gevestigd, op wiens gelaat zich een spotachtig lachje vertoonde, wanneer hij Wheeler aankeek. —

Toen er weer een poos verstreken was, leunde lord Gree in zijn stoel achterover, begon te geeuwen en bestelde een whiskey soda.

De kleine juwelier had den lord scherp bespied en nu scheen hem het oogenblik gunstig om zijn plan ten uitvoer te brengen.

„Lord Gree schijnt zich niet bijster te amuseeren,” sprak hij luid. „Hoe denken de heeren over een spelletje bridge?”

Niemand antwoordde weliswaar onmiddellijk, doch met de grootste bereidwilligheid werden de kaarten op tafel gelegd. Niemand bewoog zich echter om te coupeeren en daar Lord Gree zelfs een beweging maakte, om nog wat gemakkelijker te gaan zitten, zoodat het allen schijn had, dat hij vooreerst nog niet aan het spel dacht, volgden de anderen zijn voorbeeld en de stoelen zoodanig geschoven, dat hij, die er in zat, zoo gemakkelijk mogelijk daarin kon liggen uitrusten.

Barnini had de beenen over elkander geslagen en zei plotseling, nadat hij zijn concurrent met een valschen blik had aangekeken:

„Weet u, mijneheeren, dat ik dezer dagen een buitengewone transactie hem afgesloten?”

„Zoo! Wat dan? Welke zaak?” klonk het van verschillende kanten.

„Ik heb mijn zaken uitgebreid,” antwoordde

de eigenaar der menagerie met nadruk en langzaam.

„Eerstdaags ontvang ik een transport dieren, die mij in staat stellen alle mogelijke concurrentie het hoofd te bieden.”

Weer keek hij naar Wheeler, die peinzend voor zich staarde.

„Nu, nul!” riep de kleine juwelier lachend, „zoo erg zal dat wel niet zijn. Vriend Wheeler heeft toch ook een menagerie van beteekenis en prachtige beesten!”

Barnini begon te lachen.

Daarna boog hij voor Wheeler, terwijl een spottend lachje op zijn gelaat verscheen.

„Het zij verre van mij, om mijn geachten collega afbreuk te willen doen betreffende zijn menagerie,” zei hij, „maar ik geloof toch, dat ik hem ditmaal ver heb overtroffen. Hoewel hij, hetgeen mij ook bekend is, uitstekend goede dieren bezit, ben ik ervan overtuigd, dat ik nu een buitengewoon exemplaar in mijn bezit heb waaraan hij zelfs niet denkt.”

Wheeler, die met aandacht had geluisterd, kon niet nalaten nieuwsgierig te vragen:

„Wat is dat dan voor bizonders?”

De Italiaan ging achterover in zijn stoel liggen, blies een dikke rookwolk uit zijn sigaar en amuseerde zich met de nieuwsgierigheid van zijn concurrent. Onverschillig zei hij eindelijk:

„Ik heb een tijger uit Deli gekocht!”

Als een bliksemstraal werkten deze woorden op Wheeler. Hij was opgesprongen en vroeg in ademlooze spanning:

„Een tijger van Deli?”

„Zeker,” antwoordde Barnini. „Ik behoef jou, als man van het vak, niet te vertellen wat dit beteekent. Doch de heeren, die hier tegenwoordig zijn, zullen er zeker belang in stellen iets naders daaromtrent te vernemen.”

Hij nam verder geen notitie van zijn concurrent, doch wendde zich tot het overige gezelschap, terwijl hij op onderrichtenden toon vervolgde:

„Het is een der grootste zeldzaamheden. De tijger uit het noorden van Sumatra of uit Bengalen — beide soorten zijn door iemand, die niet in het vak is, bijna niet van elkaar te onderscheiden — is zeer moeilijk in handen te krijgen, omdat hij het in ons klimaat niet lang kan uithouden. Slechts bij een zeer goede verpleging kan men het dier misschien eenige jaren in het leven houden.”

„Is dat mogelijk? Hoe moet men dit dan aanleggen?” riepen allen tegelijk.

„Het zou te lang duren, als ik u dat alles uiteenzetten moest,” antwoordde Barnini.

„Het is een feit, dat het vervoer reeds zeer moeilijk is en tevens zeer kostbaar. Alleen menschen, die wat in de melk hebben te brok-

ken, kunnen zich deze weelde veroorloven,” voegde hij er bij met duim en wijsvinger van zijn rechterhand over elkaar wrijvend, alsof hij de beweging van geld tellen nabootste, en nogmaals zijn concurrent aankijkend.

Wheeler was weer gaan zitten en scheen over iets na te denken.

„Hoeveel kost zoo'n dier, signor Barnini?” vroeg lord Gree.

„Ik heb er vijfhonderd pond voor betaald,” luidde het antwoord.

„Drommels! Is dat niet een groote som voor zulk een beest?” vroeg mr. Bloom.

„Maar, waarde collega,” viel Wheeler hem in de rede, „hebt gij deze som reeds betaald? Dat is toch zeker een misverstand. Men betaalt immers eerst, wanneer men het bestelde ontvangen heeft; tenminste ik doe dat steeds en ik geloof ook, dat het in de handelswereld usance is.”

De twijfel aan zijn bekwaamheid als koopman scheen den Italiaan te ergeren; zijn gelaat werd vuurrood en hij antwoordde:

„Het spreekt vanzelf, dat dit mij niet onbekend is en dat ik het gewoonlijk óók doe. Maar in dit bijzondere geval kon ik mijn doel niet anders bereiken, dan wanneer ik dadelijk betaalde. Als het dier niet gezond en wel in mijn bezit komt, dan betalen de leveranciers mij het bedrag terug. Maar juist omdat ze het geld reeds hebben, ben ik ervan overtuigd, dat zij alles zullen aanwenden om den tijger gezond af te leveren, want men betaalt eens ontvangen geld niet gaarne terug.”

Men onderhield zich nog een poos over de dressuur, den prijs en de verpleging van dieren, toen mr. Bloom zich tot Barnini wendde en vroeg:

„Ach signor, zeg mij toch eens: wat kosten de abnormale beesten? Lord Gree en ik waren heden op de jaarmarkt te Kingston. Vooraan op de markt staat een tent — misschien hebt gij het reeds opgemerkt — u bent daar zeker reeds geweest. . . .”

„Zulke plaatsen bezoek ik niet,” zei Barnini trotsch.

„O, dan vraag ik wel excuus!” antwoordde de jonge man en voegde ter verontschuldiging er aan toe: „het deed ons leed om de vrouw.”

„Wat was er dan gebeurd?” vroeg de nieuwsgierige, kleine juwelier.

Lord Gree antwoordde:

„In die tent was een kalf met twee koppen te zien. Maar de tent was gesloten en toen wij er langs liepen hoorden wij iemand schreien. Wij deden navraag naar de oorzaak en vonden de vrouw van den eigenaar, die weende.

De arme vrouw klaagde erover, dat zij het dure staangeld betaald hadden, maar geen geld ontvingen. Het geschrei der arme vrouw,

die een klein kind op den arm droeg, trof mij geweldig, maar ik wist niet op welke manier ik haar helpen kon."

"Het is jammer genoeg, dat zulk uitvaagsel met waardelooze voorwerpen geduld wordt," zei de Italiaan en vervolgde:

"Ik begrijp ook niet, hoe u, mr. Bloom, van mij inlichtingen wilt hebben over de zaken van zulke menschen. Met zulk slag van lieden houd ik mij niet op."

"Waarde heer," sprak de lord, die voor zijn vriend het woord opnam, "mr. Bloom heeft u niets onaangenaams willen zeggen! Zijn belangstelling in de arme vrouw sproot alleen voort uit zijn goed hart. Men moet toch medelijden hebben met het ongeluk van anderen en wanneer het in onze macht is, hun leed trachten te verzachten."

"Dat zijn buitengewoon humane, maar eenigszins gevaarlijke begrippen," antwoordde de Italiaan, "maar ik heb uw terechtwijzingen waarlijk niet noodig!"

Hij stond op en ging naar een andere tafel, waar reeds druk gespeeld werd.

De lord keek hem na en een eigenaardig lachje verscheen op zijn lippen, toen hij bij zichzelf dacht:

"Wacht maar, mijn vriend, je zult nog wel meer lessen van mij moeten aanhooren! En als je dat niet wilt, mij ook goed, maar denk er om: Die niet hooren wil, moet voelen!"

Wheeler was nu ook opgestaan, ging naar den lord, legde zijn hand op diens schouder en zei:

"U zult mij wel gelooven, dat ik, nu mijn concurrent mij met den tijger een poets heeft gebakken, hem niet meer genegen ben; maar met zijn opmerking heeft hij toch gelijk: al die lui behooren tot het schuim der maatschappij en zijn niet waard, dat men zich om hen bekommert."

Het was duidelijk, dat deze opmerking Lord Gree hoogst onaangenaam was, want terwijl Wheeler zich verwijderde, wendde de lord zich om en fluisterde tot zijn vriend, terwijl hij een sigaret opstak:

"Dat schijnt een raar soort gezelschap te zijn! Veel verbeelding, dom, ruw en ongevoelig!"

Wheeler was in druk gesprek met den kleinen juwelier en de woorden van den eigenaar der menagerie waren intusschen duidelijk te verstaan; deze zei:

"U moogt mij gelooven, Brixon, dat ik er flink wat voor over zou hebben, als ik een tijger van Sumatra of Bengalen in mijn bezit kon krijgen. Ik ken Barnini en weet, dat hij reuzenzaken zal maken. Hij gaat zich natuurlijk in Eastham vestigen en dan komt er bij mij niemand meer. Maar zelfs wanneer ik het gelij-

delijke nadeel niet in aanmerking neem, dan is het toch een ellendig idee, wanneer men zich door een concurrent uit het veld laat slaan."

"Zoudt gij dan ook niet zulk een dier kunnen krijgen?" vroeg Brixon.

"Waar zou ik dat zoo spoedig vandaan kunnen halen?" luidde de wedervraag. "Ik zou mij natuurlijk wel tot Hagenbecksch Dierenpark te Hamburg kunnen wenden en vandaar zeker wel een tijger of een leeuw kunnen krijgen, maar daar hebben wij, circus-directeuren, niet veel aan en dat weet Barnini óók wel. Die tijgers van Hagenbeck hebben nog minder in te brengen dan een hond, waar zij zelfs bang voor zijn. Als het publiek dat tamme gedoe ziet, komt het nooit meer terug. Neen alleen zoo'n tijger direct uit de wildernis waar nog spirit in zit, die is voor ons, circus-eigenaren, wat waard."

Ik kan u verzekeren, dat Barnini werkelijk vijfhonderd pond voor zijn tijger betaald heeft; dat is een groot bedrag, maar wanneer iemand mij net zoo'n exemplaar leveren kon, dan zou ik er gaarne achthonderd pond voor willen geven!"

De lord, die tot dusverre geen woord gesproken had, begon te lachen, waarop zijn begeleider Bloom hem vragend aankeek.

De lord moest wel in een zeer goede luim zijn, want zijn oogen schitterden en, terwijl hij zijn hand op den arm van zijn vriend legde, zei hij:

"Charly, jongen, dat zal grappig worden. Ik heb een prachtig idee, dat ik je straks zal mededeelen; maar hier hebben de muren ooren".

Na een poosje gingen beide vrienden heen.

Toen zij op straat gekomen waren, zei lord Gree:

"Ik zeg je nogmaals Charly, dat kan lollig worden! Ik heb een grootsch idee om den beiden heeren circus-directeuren een les te geven, onze beschermelingen te helpen en zelf nog een aardige som over te houden."

"Het laatste zal mij nog het aangenaamste zijn," antwoordde Charly lachend, "want onze kas is geheel uitgeput. Weliswaar heb je dat millioenen-plan op je lijstje staan, maar daar zullen nog wel een paar weken mede heengaan, vóór dat het tot uitvoering komt. Je zoudt natuurlijk ook naar een van je schatkamer-eilanden kunnen gaan om onze kas aan te vullen, maar ik denk, dat je daar met het oog op onze werkzaamheden, die binnenkort aanvangen, niet veel lust voor zult gevoelen, zoodat het niet kwaad is als je plannen hebt tot stijving van onze kas. Maar welke plannen heb je nu?"

"Een echte Raffles-streek, zooals Londen nog nooit beleefde," luidde het antwoord.

„Laat mij maar begaan! Zoodra wij thuis zijn, zal ik je mijn plan mededeelen.”

Hij nam zijn vriend onder den arm en lord Lister, de Groote Onbekende, en zijn vriend

Charly Brand die zich om onbekend te blijven, onder de namen Lord Gree en Mr. Bloom in de Trenton-Club hadden laten opnemen, begaven zich naar hun woning.

**De DUBEC Cigaretten zijn het succes der
Turksche Cigaretten Industrie in Nederland.**

TWEEDE HOOFDSTUK.

Geluk in het ongeluk.

„Daar hebben wij nu de geschiedenis al!” bromde Wheeler en sloeg met de gebalde vuist op het voor hem liggende nieuwsblad.

De helft van den eenen kant was geheel en al in beslag genomen door een advertentie, die in vette letters de heropening van de menagerie van Barnini aankondigde, en als de belangrijkste, nimmer geziene merkwaardigheid, werd een prachtexemplaar van een Sumatraschen tijger genoemd.

„Vijfduizend pond heb ik voor deze zeldzaamheid betaald!” luidde het in de advertentie.

„Wat een slimme vos! Wat een schelm!” vloekte Wheeler in zich zelf en liep het vertrek met groote passen op en neer.

Wie voor de eerste maal in dit vertrek kwam, zou bepaald verbaasd geweest zijn over het eigenaardige, dat hij daar zag.

De muren waren met verschillende huiden van dieren, slangen en krokodillen behangen. Ieder voorwerp was afkomstig van het een of andere dier uit de tropen. Groote drinkbekers, waartoe de buffel zijn horens had moeten geven, een schrijfgereedschap, waarvan de penhouder op den hoorn van een neushoorn schommelde. De penhouder zelf was zeer kunstig uit een olifantstand gemaakt en zoo voorts.

Daartusschen hingen foto's en afbeeldingen van wilde dieren van allerlei soort, de meesten in zeer origineele lijsten.

Wheeler zelf was nog in morgengewaad. Hij droeg een rood, kort, rijk versierd buis, pantoffels van zeehondenvet en een kleine muts, die sierlijk uit het vel van verschillende soorten slangen was samengesteld, zoodat men bij iedere beweging den weerschijn van een andere kleur bemerkte; op dit pronkstuk was Wheeler niet weinig trotsch.

Toen hij op zijn wandeling door het vertrek

juist weer voorbij de tafel kwam, greep hij woedend het ochtendblad, smet het op den grond en ging er met de voeten op staan, terwijl hij herhaalde:

„Zoo'n ellendeling! Zoo'n schoft!”

In diep gepeins keek hij door het venster op de straat, en fluisterde halfluid: „Als ik maar wist, wat ik daartegen kon doen!”

Op dit oogenblik werd er aan de deur geklopt, en zonder antwoord af te wachten, werd deze geopend; een man trad binnen.

Het was een groote, breedgeschouderde gestalte, die veel op Wheeler geleek. Hij droeg om de gespierde beenen een lederen broek en lange, zware laarzen. Hij had eenzelfde versierde buis als Wheeler aan, doch de kleur was donkerder, terwijl een sportpet het ruige haar bedekte.

De binnenkomende nam zijn pet af en zei met een diepe, schorre stem:

„Mr. Wheeler, buiten staat een man, die u wil spreken.”

„Ik heb nu geen tijd,” antwoordde Wheeler onwillig.

„Dat heb ik hem ook reeds gezegd. Hij beweert echter, dat hij u dadelijk spreken moet; hij kwam van Wilson en Cie te Singapore”.

„Van de groote handelaars in dieren?” vroeg Wheeler nu eensklaps vol belangstelling. „Laat hem binnen komen!”

Wheeler nam aan zijn schrijfbureau plaats en eenige oogenblikken later kwam een vreemde man binnen.

Men kon niet met juistheid zeggen, hoe oud de bezoeker was, want een blauwe bril bedekte zijn oogen en een peper- en zoutkleurige volle baard bedekte kin en wangen. Het was een slank, groot persoon, die echter eenigszins voorover liep en op een stok leunde.

De binnentredende keek den eigenaar van de menagerie een oogenblik scherp aan.

Laatstgenoemde bleef kalm op zijn stoel zitten en maakte ook geen aanstalten, om den vreemdeling te woord te staan.

Daarom liep deze bedaard naar het schrijfbureau en vroeg kortaf:

„Mr. Wheeler?”

Deze knikte en bromde: „Yes!”

„All right,” antwoordde de bezoeker, en nam op een stoel plaats, die naast het schrijfbureau stond.

Er ontstond een pauze.

Daar de vreemdeling echter geen pogingen aanwendde om het doel van zijn komst bekend te maken, moest Wheeler eindelijk vragen:

„Wat is het doel van uw bezoek?”

„Ik heb zaken met u te bespreken,” was het korte antwoord.

„Dus?” — drong Wheeler, die ongeduldig begon te worden.

„Ik moet vooruit vertellen,” vervolgde de vreemdeling, „dat de zaak, die ik op het oog heb, zeer voordeelig is, doch voor mij geenszins; het voordeel is alleen aan den kant van den kooper.

„Dat ik haar u aanbied, heeft alleen tot oorzaak, dat ik gisteravond bij mijn aankomst het ongeluk had, mijn voet te verstuiken zoodat het mij moeilijk valt, verder te reizen.”

„Waarvoor toch die lange inleiding!” riep Wheeler ongeduldig. „Vertel mij eindelijk, wat ge wenscht, en wie gij eigenlijk zijt.”

„Ja, u hebt gelijk, dat heb ik u nog niet verteld. Mijn naam is Chesney en ik ben vertegenwoordiger van Wilson en Cie. Deze firma zal u wel bekend zijn?”

Wheeler knikte en Chesney vervolgde:

„Ik heb zaken gedaan te Hamburg. Het schip, dat goederen brengt, heeft evenals ik een klein ongeluk gehad, de schroef is defect. De schade zal hier in de dokken gerepareerd worden. Ik had nog een kostbaar exemplaar voor een Hamburgsche menagerie meegebracht, om de eventuele transportkosten te verminderen. . . .”

Chesney zweeg een oogenblik en Wheeler dacht bij zich zelf: „Jawel, ouwe vos, niet de transportkosten sparen, — maar in je zak steken!”

Hij zei echter niets en wenkte den man voort te gaan.

„Toen ik gisteren aankwam,” ging Chesney verder, „vond ik een telegram van den eigenaar der menagerie, of eigenlijk van diens vrouw, waarin stond, dat de man plotseling gestorven is en waarin zij mij smeekte, den koop als ongedaan te beschouwen. Ik wil de vrouw gaarne tegemoet komen, als ik ten minste een anderen afnemer vind.”

„Wat is dat voor een exemplaar?” vroeg Wheeler.

„Een Bengaalsche tijger,” zei de man onverschillig.

Nauwelijks was dit woord gesproken of Wheeler sprong van zijn stoel op en stotterde:

„Een — Bengaalsche. . . .”

„Tijger”, voleindde Chesney kalm, die zich aan de opgewondenheid van den ander volstrekt niet scheen te storen, of er zich over verwonderde.

De eigenaar der menagerie keek schijnbaar onverschillig de straat op.

In werkelijkheid echter beefde hij van opgewondenheid.

De vertegenwoordiger der dierenfirma vervolgde doodkalm:

„Nu wilde ik, zooals ik reeds gezegd heb, alleen om de vrouw genoeg te doen, bij u aankloppen, om te vragen of u plaats hebt voor het dier en genegen zijt, het misschien aan te koop.”

Wheeler had zijn tegenwoordigheid van geest terug gekregen en draaide zich kalm om.

Hij zeide:

„Hm, dat hangt af van den prijs. Wie is dan feitelijk die overleden eigenaar?”

Chesney scheen een slecht geheugen te hebben, want hij aarzelde te antwoorden, en men zag duidelijk, dat hij de vraag hem even in verwarring bracht.

„Dat is — is — Krause!” stamelde hij na een kort besluit te hebben genomen.

Wheeler sloeg de handen te zamen en riep:

„Wat, Krause? Wilhelm Krause?”

„Jawel, Wilhelm Krause,” bevestigde Chesney snel.

„Mijn vriend Krause!” herhaalde Wheeler op bedroefden toon. „Dan moet ik onmiddellijk schrijven.”

Dit scheen Chesney niet aangenaam te zijn, want hij vloekte binnensmonds, zoodat de eigenaar der menagerie hem verwonderd aankeek en vroeg:

„Wat scheelt er aan?”

„Ach, mijn been doet mij zoo'n vreeselijke pijn”, antwoordde Chesney, en boog zich voorover.

De opgewondenheid scheen bij Wheeler ook reeds voorbij te zijn, want hij zei:

„En nu de prijs! Ja, beste vriend, ik heb weliswaar niet de minste behoefte aan een tijger, gij weet ook wel, hoe moeilijk men zulk een beest kan houden. Ik moet er dus een koopje aan hebben.”

„Welnu, wat is het u waard?” vroeg Chesney.

„Zooals gezegd, alleen ter wille van mijn overleden vriend, eigenlijk: om zijn vrouw een

dienst te bewijzen, zal ik het dier koopen, althans wanneer het zeer goedkoop is."

"Dus?"

"Welnu, ik wil honderd pond geven."

Chesney begon ironisch te lachen. Hij stond van zijn stoel op en zei:

"Mr. Wheeler, wanneer u grappen wilt maken, doe dit dan alleen in uw club. Mijn tijd is kostbaar!"

De eigenaar van de menagerie werd angstig, toen hij Chesney van zijn stoel zag opstaan en benauwd vroeg hij:

"Hoeveel wilt u dan hebben, waarde heer?"

"De tijger kost 800 pond, geen penny minder."

"Om Godswil! Dat zou een zelfmoord zijn, wanneer ik zooveel moest betalen," schreeuwde Wheeler wanhopend.

Chesney haalde de schouders op, knoopte zijn jas dicht en zei:

"Natuurlijk moet iedereen weten, hoever hij gaan kan. Ik kan het dier in elk geval niet goedkoop geven. Doch ik wil nog een poging aanwenden, om de arme vrouw te helpen. Zooals ik gehoord heb, woont in East Ham signor Barnini. Die moet er goed bij zitten en kan gemakkelijk dezen prijs betalen."

Nu werd het Wheeler te bont. Zijn breed gelaat werd vuurrood en hij schreeuwde, terwijl hij met de vuist op tafel sloeg:

"Geen beleedigingen, mr. Chesney! Hetgeen de pochhans Barnini kan, dat kan ik ook. Het heeft echter geen doel om naar hem toe te gaan, hij heeft reeds een tijger."

Bij deze woorden nam hij het verkreukelde dagblad van den grond en wierp het voor Chesney op tafel.

Deze las vluchtig de advertentie en zei toen langzaam:

"Ja, hij heeft een tijger uit Deli, van Sumatra, maar geen Bengaalschen!"

"Ach, dat is toch hetzelfde," viel Wheeler hem in de rede.

"Beslist niet, mijn waarde heer, daar heeft hij voorbeeld...."

Verder kwam Chesney niet. Wheeler werd hoe langer hoe opgewondener en riep nu:

"Ik weet alles. Houd mij hier asjebliet geen natuur-wetenschappelijke verhandelingen. — Ik wil u iets zeggen: wanneer de knoeier Barnini 500 pond heeft betaald geef ik 600!"

"Ik zei u reeds," antwoordde Chesney, "het dier kost 800."

"Nu goed, ge zult uw 800 pond hebben, wanneer het dier naar mijn zin is."

"Daarop kunt ge u verlaten: prima kwaliteit!" zei Chesney.

Wheeler rende zelf zoo opgewonden als een tijger door het vertrek, terwijl de agent een contract uit zijn zak haalde en zei:

"Dan is de zaak zoover in orde. Wij stellen alles per contract vast en u betaalt mij bij de aflevering 800 pond. Niet eerder. Geen voorschotten, niets van dat alles. Ik zal er natuurlijk zelf bij tegenwoordig zijn, wanneer het dier wordt afgeleverd. Mocht mijn been erger worden, zoodat ik zelf niet kan komen, dan geef ik een van mijn lieden een kwitantie, door mij ondertekend, mede."

"Wel, wel!" zei Wheeler wantrouwend, "ge behoeft u niet bezorgd te maken."

"De knecht, die het beest brengt," vervolgde Chesney, die deed alsof hij dezen uitval niet hoorde, "heeft reeds vele dienstjaren, hij is dood eerlijk. En dan nog — u zoudt de schade niet dragen, want u ontvangt een kwitantie, door mij ondertekend. U kunt de ondertekening met die van mij op dit contract vergelijken, opdat u geheel en al zeker van de zaak zijt."

"Wanneer kan ik den tijger verwachten?" vroeg Wheeler.

"Dat kan ik u tot mijn spijt nog niet precies zeggen. Het is mogelijk, dat reeds morgen de zending aankomt, het kan echter ook overmorgen worden."

"Ik zou er toch gaarne bij tegenwoordig zijn, wanneer het dier uitgeladen wordt," zei Wheeler, die het oogenblik niet kon afwachten, waarop hij in de gelegenheid zou zijn, zijn concurrent Barnini de loef af te steken.

"Dat zou doelloos zijn, mijn waarde heer," hernam Chesney. "Ik kan u, zooals ik reeds zei, den juisten tijd niet opgeven. Ik zou u integendeel willen verzoeken, om morgen den ganschen dag in uw menagerie te blijven, opdat de zaak onmiddellijk van stapel kan loopen. Waarschijnlijk komt de zending reeds morgen."

"Ge hebt gelijk," antwoordde Wheeler, en wreef zich vergenoegd in de handen.

Nadat de contracten geteekend waren en elk er een in zijn zak gestoken had, vertrok de agent, mr. Chesney.

Wheeler keek hem na zoo lang hij kon. Zijn gelaat straalde van vreugde. Al was het bedrag, dat Chesney gevorderd had, wel wat groot, er lag hem veel aan gelegen, zijn concurrent het hoofd te kunnen bieden.

Hij had zich echter misschien niet zoo over zijn overwinning verheugd, wanneer hij in de gelegenheid geweest was, den agent Chesney nog wat langer te kunnen gadeslaan, want diens houding zou hem dan wel te denken hebben gegeven.

Nauwelijks was Chesney den hoek der straat om, of zijn uiterlijk veranderde geheel. Hij ging rechttop loopen, en den stok, die hem tot dusver als steun gediend had, zwaaide hij

spelend in de lucht, neuriede een liedje en scheen in een goed humeur te zijn.

Nauwelijks honderd stappen verder, trad hij een koffiehuis binnen en ging naar een jong-mensch toe, dat aan een tafeltje op hem wachtte.

„Nu, Edward, hoe is het afgelopen?" vroeg de jonge man den binnentredende.

„Uitstekend, Charly. Ik kon het niet beter verwachten! Alles is voorbereid, en wij kunnen morgen onzen tijger in ontvangst nemen."

„Je praat er over alsof zoo'n tijger een trommel met biscuitjes is, of zoo iets.

„Daar zullen nog wel de grootste moeilijkheden aan verbonden zijn," zei Charly Brand. Hem scheen de nieuwe streek van den lord, die zich, zooals de lezer natuurlijk reeds lang

begrepen heeft, onder den naam Chesney bij den circus-eigenaar had laten aandienen, volstrekt niet te bevalen.

„Maar Charly!" antwoordde de ander lachend, „hoe kun je toch zoo angstig zijn en zoo weinig zin voor humor hebben! Ik zeg je, dat wordt de mooiste Raffles-streek!"

Toen de beide vrienden na een korten tijd de bar verlieten, namen zij een taxi en lieten zich naar hun woning brengen.

Reeds onderweg had Raffles zijn blauwen bril en baard afgelegd, zoodat wel niemand in den eleganten heer, die, om niet door den chauffeur gezien te worden, spoedig in huis sloop, den bejaarden agent Chesney van de groote firma Wilson en Cie te Singapore herkend zou hebben.

DERDE HOOFDSTUK.

De verdwenen tijger.

Aan de losplaats heerschte den volgenden dag reeds sedert des morgens vroeg groote levendigheid.

De „Frisia," een groot Nederlandsch stoomschip was aangekomen, die groote wilde dieren overbracht.

Men had weliswaar de zaak tamelijk geheim gehouden, maar de tijding verspreidde zich toch nog snel genoeg, en daarom liepen thans een massa nieuwsgierigen heen en weer.

Het tooneel, waarop zich deze zeker niet alledaagsche gebeurtenis afspeelde, was de North Quay bij Penningtonstreet, grenzende aan de noordzijde van het groote London Western Dock, waar dergelijke groote zendingen altijd gelost worden.

Daar de havenmeester een grooten toeloop had voorzien, was hij op de gedachte gekomen naar Scotland Yard te telefoneeren en had gevraagd om wat toezicht te houden.

Van Scotland Yard, het Londensche hoofdbureau van politie, was dan ook een groot getal agenten gekomen, die onder het opperbevel van hoofd-inspecteur Baxter stonden.

De beambten trachtten het publiek te verwijderen, doch deze poging mislukte, daar ieder het interessante schouwspel van het lossen van een transport beesten wilde zien.

Ook Barnini, die zeer bezorgd voor zijn Sumatraschen tijger was, bevond zich als een der eersten onder het publiek.

De geleider van het vervoer, een Hamburger, Clasen genaamd, was aan land gekomen om

de dokarbeiders, die met het vervoer belast waren, nog eens persoonlijk zijn orders te geven en van alles op de hoogte te stellen.

Barnini ging onmiddellijk naar hem toe en zei:

„Kunnen wij niet het allereerst den Sumatraschen tijger lossen?"

Clasen keek hem eens van ter zijde aan en antwoordde:

„Dat moet u maar aan mij overlaten. Eerst zijn de minst gevaarlijke dieren aan de beurt, en dan de wilde."

„Maar kunt u in dit geval niet een uitzondering maken?"

„Alles gebeurt precies, zooals ik dit regel," antwoordde Clasen kortaf. „Ik ben mijn firma verantwoording schuldig. Wanneer u het beest in uw bezit hebt, kunt u er voor mijn part ragout van koken."

De eigenaar der menagerie zag, dat er voorloopig niets aan te doen was, en ging weer naar de kade terug.

Daar bevonden zich een menigte balieklui-vers, die men gewoonlijk bij het laden en lossen van schepen aantreft; zij stonden daar op hun gemak hun pijpje te rooken, of schoven hun pruim tabak van de eene wang naar de andere en wachtten af, of zij niet eenige shillings konden verdienen.

Dicht bij de aanlegplaats van het schip zaten twee van dergelijke personen, die zich door hun uiterlijk niet van de overigen onderscheidden, en toch moest het een opmerkza-

men waarnemer in het oog vallen, dat zij er niet zoo slaperig en onverschillig uitzagen als de anderen, doch met zeer veel belangstelling alles wat er voorviel, gadesloegen.

De eene was lang en slank en had rood haar, de ander was wel een hoofd kleiner en had een leuk, blond, jongensachtig uiterlijk.

De grootste der twee, die zijn pet over het roode haar diep in de oogen had gedrukt, boog zich naar zijn kameraad en fluisterde:

„Nu is oppassen de boodschap, Charly!”

Deze antwoordde even zacht, doch met een zucht: „Als alles maar goed afloopt!”

Clasen was juist met zijn bevelen gereed en begaf zich weer naar het schip.

Hij schudde het hoofd. Waar kwam die massa menschen vandaan? De ruimte om te lossen was weliswaar leeggeruimd, maar men kon er nauwelijks heenkomen.

Plotseling hoorde hij een verschrikkelijk laawaai, schreeuwen en angstkreten.

„Wat is dáár weer gebeurd?” dacht hij en maakte van zijn ellebogen gebruik om zich door de menigte heen te werken.

Hij hoorde duidelijk een arbeider zeggen:

„Is het beest verdronken?”

„Neen, het spartelt nog,” antwoordde de andere.

Met geweld trachtte Clasen er door te komen. Inspecteur Baxter wilde hem terughouden.

„Hier mag men niet voorbij,” zei hij met nadruk.

Clasen toonde zijn legitimatiebewijs en antwoordde:

„Ik ben de geleider van het transport.”

„Zoo? Ga dan maar door. Er is een giraffe in het water gevallen.”

„Voor den duivel!” vloekte Clasen en werkte zich verder door de menigte.

Spoedig zag hij het ongeluk. Drie giraffen stonden naast hun bewakers op de kade. Een vierde lag nog vast en zou juist aan wal gebracht worden. De vijfde lag echter in het water en spartelde geweldig met zijn lange beenen, zoodat het water wel een meter hoog spatte.

Men had reeds een reddingboot neergelaten. Een der lieden in de sloep hield een lasso gereed, terwijl de anderen touwen met knopen hadden, om die om de hielen van het dier te slingeren.

Een bejaard man snelde naar Clasen toe en riep tot hem:

„Wat een ongeluk, mijnheer Clasen! Het beest was uitstekend van riemen voorzien; eensklaps brak de buikgordel, zoodat hij op het plaveisel viel en daarna in het water plonsde. Niemand heeft er schuld aan.”

„Ik heb reeds honderdmaal bevelen, dat de

riemen, voordat het ontladen plaats heeft, nauwkeurig moeten worden nnderzocht!” riep Clasen woedend en ging verder.

Plotseling begonnen de giraffes, die reeds aan wal waren, onrustig te worden. De kleinste van hen sloeg met zijn voorpooten in de lucht.

„Vasthouden!” schreeuwde Clasen.

Maar het was reeds te laat. De bewaker liet van schrik den halster vallen en de jonge giraffe draafde vroolijk heen.

Op zichzelf was dit nog niet zoo erg geweest. Toen echter de andere giraffen bemerkten hoeveel pret hun kleine zuster had, rukten zij zich eveneens — alsof het afgesproken was — los.

De bewakers werden opzij geslingerd; een van hen kon nog een touw grijpen en werd een eind ver meegesleurd; toen moest hij het touw loslaten. En dit was een geluk voor hem, anders had het dier, dat zich nu vreeselijk verweerde, hem de hersens met de hoeven verbrijzeld.

De agenten van politie joegen de schreeuwende menigte terug, en nu begon een vroolijke jacht.

De laatste giraffe, die tot nu toe aan den straaldraadkabel van den laadboom, in de lucht had gezweefd, was nu ook op den grond terecht gekomen, en nu greep Clasen de riemen stevig vast, om een nieuw ongeluk te voorkomen.

Nauwelijks echter had men den buikgordel losgemaakt, toen men bespeurde, dat ook deze giraffe naar zijn vrijheid verlangde.

Clasen hield hem met al zijn kracht vast, doch dat hielp niet veel. Het dier was sterker dan hij. Zijn reuzenpooten maakten groote stappen en Clasen moest onwillekeurig meeloopen. Hij had de halsterriemen om zijn arm geslingerd, zoodat de riemen hem diep in het vleesch sneden.

Vol dartelheid renden de giraffen naar de kade en dreven daar hun vroolijk spel verder. Het publiek scheen hen niet te hinderen.

Arbeiders, matrozen en eenige toeschouwers draafden achter hen aan. Doch de dieren lieten zich niet vangen; integendeel, zij werden nog onrustiger.

Nu was Clasen in gevaar. Hij viel plotseling en werd door het wild geworden dier, omdat hij niet spoedig genoeg de riemen van zijn arm kon losmaken, een eindweegs meegesleept.

De menschen schreeuwden luidkeels.

Plotseling viel, als door den bliksem getroffen, het dier op den grond. Hij beproefde wel om weer overeind te komen, doch dat lukte niet. Hij trilde over al zijn leden en zijn bek was met schuim bedekt. Eindelijk lag hij stil.

Clasen had de riemen losgemaakt en stond op. Met een blik had hij den geheelen toestand overzien.

De giraffe had een poot gebroken. Het dier lag stil en keek hem met zijn groote, verstandige oogen, als om hulp vragend, aan.

Zachtjes streek Clasen over het vel van het dier; er was geen redding mogelijk; het beest moest afgemaakt worden.

Nu gebeurde er iets zeer merkwaardigs. De drie andere giraffen gingen langzaam naar hun makker toe, met uitgestrekte halzen en nieuwsgierige blikken.

Nu kon men hen gemakkelijk vangen. Zij lieten zich gewillig de halsters aan doen; doch keken van tijd tot tijd om, alsof zij wilden vragen, waarom hun makker niet meeging.

Clasens humeur was niet rooskleurig, maar het zou door andere gebeurtenissen nog veel slechter worden.

Ook de giraffe, die in het water was gevallen, was niet meer te redden.

Door den strijd om het behoud van zijn leven, waren de hals en beenen van het dier verward geraakt in de touwen en nu kon het slanke beest zich niet meer bewegen. De kop kwam onder water en toen men hem eindelijk aan land getrokken had, was de giraffe dood, verdronken.

Clasen was ten einde raad. Juist in dezen tijd waren giraffen zeer duur, zoodat hij het verlies der beide dieren op tweeduizend pond kon schatten.

Men ging ondanks dit ongeval kalm verder met lossen.

Juist zweefde een kooi met twee reuzenapen in de lucht, en uit het ruim van het schip werd aangekondigd, dat nu de wilde beesten zouden worden ontladen.

De havenarbeider met het roode haar trok zijn jongen kameraad door de menigte met zich mede tot dicht bij de plaats, waar de kooi met de apen moest aankomen.

„Nu wordt het tijd, Charly. Mond dicht en oogen open!” fluisterde hij hem zachtjes toe.

Nu stond de kooi op den grond, en de haak werd weer teruggetrokken om een nieuwe lading te halen.

Het publiek drong naar voren, om de apen beter te kunnen zien en versperde zodoende aan twee arbeiders den weg, die de kooi juist op een kar wilden laden.

De jonge havenarbeider stond in de voorste rij, om te kunnen zien op welke manier de kooi gesloten was. Hij draaide zich eenigszins om en kreeg van de opdringende menigte een duw, zoodat hij tegen de kooi werd geslingerd.

Spoedig stond hij weer op, onder het uiten van een paar stevige Engelsche vloeken; hij had zich zeker bezeerd, want hij scheen geen

lust meer te gevoelen om nog langer op straat te blijven; hij verwijderde zich snel.

In het gewoel had niemand opgemerkt, dat hij door zijn val den grendel van de kooi had opengeschoven, en eerst, toen de beide apen zich plotseling tegen de deur van hun gevangenis wierpen en zich met geweldige sprongen onder het publiek mengden, werd men het ongeluk gewaar.

De heele geschiedenis was zoo bliksemsnel gebeurd, dat de apen zich reeds tusschen het publiek bewogen, voordat men recht begrijpen kon, wat er eigenlijk was gebeurd.

Nu echter ontstond er een vreeselijk lawaai en geweldig geschreeuw. Een gedeelte der toeschouwers trachtte te vluchten, omdat zij een beetje bang voor de apen waren. Een ander gedeelte, dat behagen schepte in de dolle sprongen der beesten, trachtte hen te vangen.

Men schreeuwde, lachte en riep door elkaar, het was een helsch spektakel!

De toestand werd nog critieker, omdat juist een kleine ijzeren kooi langzaam en statig naar beneden kwam. Men behoefde niet meer te twifelen aan den inhoud van deze kooi. Hoewel angstig geworden door het geschreeuw van de omstanders, vernam men een vreeselijk gebrul, dat alles overstemde.

„Hemel, moet nu ook juist de tijger komen!” riep Clasen wanhopend, en wrong de handen.

„Is vandaag dan de duivel losgebroken?”

„Wij zullen den tijger dadelijk in ontvangst nemen en op de kar verder transporteeren, opdat er niet nog een grooter ongeluk gebeurt,” zei een diepe stem naast hem.

Clasen draaide zich om. De arbeider met het roode haar en de jonge man, die tegen de apenkooi was gevallen, stonden naast hem.

„Dat is uitstekend, helpt maar een handje mee,” zei Clasen, die onmiddellijk vertrouwen scheen te stellen in het rustige optreden van den roodharige, die zoo intelligent uit zijn oogen keek. „Rijd met de kooi tot daar ginds achter de teertonnen, opdat er niet een nog grooter ongeluk gebeurt.”

Op dit oogenblik kwam hoofd-inspecteur Baxter naar Clasen toe en zei op strengen toon:

„Dat gaat niet, dat er zoo achteloos gewerkt wordt. Wij zullen genoodzaakt zijn, proces-verbaal op te maken.”

„Ja, ja, mijnheer de inspecteur,” zei Clasen wanhopend. „Maar ik weet zelf niet wat er vandaag aan de hand is.”

Nu kwam de kooi met den tijger. Clasen bemoeide zich niet meer met Baxter, maar maakte zelf den ketting los, die aan de kooi was bevestigd.

„Ach, wees zoo vriendelijk, mijnheer de inspecteur, om even mee aan te pakken,” zei hij.

„Wij willen de kooi spoedig op de kar laden, opdat er ten minste met dit dier geen ongeluk gebeurt. Het publiek zal zich nu wel in acht nemen.”

Intusschen was het rumoer hoe langer hoe meer toegenomen, want de apen waren nog altijd niet gevangen, doch voerden allerlei gekke streken uit.

Zij hadden zich reeds van hoeden, stokken en regenschermen meester gemaakt en wierpen die onder de menigte. Zij hadden getracht een vrouw haar kind van den arm te trekken, en alleen de geweldige slagen der omstanders hadden hen genoodzaakt, hun prooi los te laten.

Door het schreeuwen en razen werd de tijger steeds onrustiger en liet opnieuw een ontzettend gebrul hooren, zoodat de hoofd-inspecteur van politie onwillekeurig achteruit sprong.

„Ik verzoek u, spoedig, spoedig!” drong Clasen.

De inspecteur beschouwde het als zijn plicht om alles wat hij kon, voor de veiligheid der burgerij te doen, daarom beheerschte hij zich en hielp met Clasen en de beide arbeiders de kooi met den tijger op de kar tillen, die reeds gereed stond, doch die eigenlijk voor de apenkooi bestemd was.

Clasen trok de dekens nog over de kooi en vermaande de beide arbeiders tot groote voorzichtigheid.

De arbeider met het roode haar was snel op den bok gesprongen, en nu zette de kar zich in beweging.

Clasen haalde weer vrij adem, toen de wagen vertrokken was. Aan zulke werkluï, als die rooie en zijn kameraad had je nog eens wat! Als ze allemaal zóó waren, zouden er niet zoo veel beroerdigheden hebben plaats gehad vanmorgen. Hij gaf onmiddellijk bevel, met het verdere lossen zoo lang te wachten, totdat men de apen weer gevangen had.

Ook hoofd-inspecteur Baxter had zich in het bewustzijn, iets goeds voor de burgerij te hebben gedaan, weder onder het publiek begeven, dat nog altijd vergeefsche pogingen aanwendde om de apen meester te worden. . . .

Toen de beide arbeiders met hun gevaarlijke vracht de stapelplaats der teertonnen bereikt hadden, waar zij volgens bevel van Clasen zouden wachten, hielden zij niet stil, doch zetten het paard tot een snelleren draf aan.

Het was een tamelijk afgereden dier, doch in weerwil daarvan was het met bijzonder sterk tuig voor den wagen gespannen.

Dat had zijn goede reden; paarden zijn zeer slecht om voor het transport van wilde dieren

gebruikt te worden, daar zij de gevaarlijke vijanden ruiken en in hun grooten angst gemakkelijk een ongeluk kunnen veroorzaken. Daarom neemt men wanneer men geen vrachtauto's tot zijn beschikking heeft en er dus niet buiten kan om van paarden gebruik te maken, zooveel mogelijk afgereden dieren, die de kracht en den moed niet meer bezitten om zich van hun boeien te bevrijden; in weerwil daarvan is voorzichtigheid steeds aanbevolen.

„Zoo, Charly, het eerste en moeilijkste gedeelte is gelukt,” sprak de roodharige arbeider tot zijn makker, terwijl hij de zweep zacht over den rug van het paard, die met de ooren in den nek zijn weg vervolgde, glijden liet.

„Wanneer wij het beest maar eerst kwijt waren, Edward,” antwoordde de ander. „Ik moet je zeggen, dat het volstrekt geen aangenaam gevoel is, wanneer men weet, dat men zoo'n lief, klein tijgertje achter zich heeft. Wanneer hij nu eens zijn kooi verbreekt?”

„Wees onbezorgd, beste jongen,” lachte lord Lister, want niemand anders was de roodharige arbeider, „je ziet toch, hoe welgemanierd dat lieve beest is; het ligt heel stil en maakt niet het minste geluid.

„Maar ik geloof, dat onze voorbereidingen zeer goed en verstandig waren. Op deze manier kunnen wij niet met den tijger tot Southend reizen. Daarom moeten wij zoo spoedig mogelijk naar onzen schuilhoek in Blackheatpark rijden en hem daar overladen.

„Ook om een andere reden zal dat van belang zijn. Ik vermoed, dat men binnen niet al te langen tijd het verdwijnen van den tijger wel zal ontdekken en ons vervolgen. Aan deze vervolging zullen wij niet kunnen ontkomen; het eenige, wat ons nu overblijft, is, den tijger te verstoppen, om zodoende te probeeren ons doel te bereiken.”

„Maar Edward, zouden wij ons dan niet schuil kunnen houden? Zouden wij misschien het dier niet tot morgen kunnen verbergen?” vroeg Brand.

„Dat is onmogelijk, Charly, je vergeet, dat wij in elk geval nog heden naar Southend, naar onzen vriend Wheeler moeten. Wordt de zaak vóór dien tijd ruchtbaar, dan verliezen wij de achthonderd pond en loopen ook nog gevaar, om gearresteerd te worden.

Deze overwinning zou ik vriend Baxter toch niet gunnen. Wij moeten dus met doorzicht handelen en van het reeds verkregen voordeel zooveel mogelijk partij trekken.”

Onder deze gesprekken waren de vrienden in het Blackheatpark gekomen, waar zij links afsloegen en spoedig verdwenen waren achter de dichte groepen boomen.

VIERDE HOOFDSTUK

Een vreemdsoortig meubeltransport.

Aan de vereenigde pogingen van dokarbeiders en oppassers, die krachtadig door de agenten geholpen werden, was het eindelijk gelukt de apen te vangen, zonder dat deze nog eenige noemenswaardige schade hadden aangericht.

Het laatste gedeelte, dat ontscheept moest worden, verliep zonder verdere ongelukken.

Men had juist een kooi met een grooten bruinen beer ontscheept, toen Barnini op Clasen toetrad en hem vroeg:

„Wanneer komt nu toch eindelijk de tijger uit Sumatra?”

Eerst nu kwam den bestuurder van het transport het kleine voorval weer in de gedachten, dat hij in al de drukte had vergeten, en hij zei:

„Die is er reeds lang. Hij werd het eerst van al de wilde dieren, na de apen, gelost.”

„Maar, om 's hemelswil, waar is hij dan?” vroeg Barnini angstig.

„Daar ginds hebben twee mannen hem op een wagen,” antwoordde Clasen.

Barnini maakte zich dadelijk gereed om het beest te gaan zien. Hoeveel moeite hij echter aanwendde, hij zag geen wagen, geen mannen en geen tijger.

Hij werd met elke minuut angstiger en liep heen en weer, totdat hij de zekerheid had dat het dier nergens te vinden was.

Hij liep zoo vlug als hij kon naar de losplaats terug.

Reeds van uit de verte riep hij tot Clasen: „De tijger is nergens te vinden!”

Ofschoon Clasen schrok, begon hij te lachen en antwoordde:

„Dat is onzin, signor Barnini. Ik heb de kooi zelf mee opgeladen en den lieden opgedragen om ginds achter de teertonnen te wachten!”

„Doe mij dan het genoegen om mij het beest te toonen. Ik heb toch oogen in mijn hoofd,” antwoordde Barnini.

Clasen haalde de schouders op en liep haastig naar de teertonnen.

Maar hoe nauwkeurig hij ook rondkeek, hij kon het dier niet ontdekken.

„Drommels! Wat hebben de kerels dan uitgehaald!” mompelde hij. „Ik had hen toch nauwkeurig opgedragen om achter de tonnen te wachten.”

„Ik ben geruineerd!” riep Barnini en wong zich in wanhoop de handen. „Mijn tijger is weg!”

„Signor, doe me een plezier en zanik niet. De tijger is weg! Het mocht wat! Wie heeft het ooit op de viool hooren spelen? Dat is toch iets absoluuts onmogelijks. Een tijger is toch geen muis. Denkt ge dan, dat het beest zoo maar verdwijnen kan? Indien hij weggelopen was, zoudt u wel wat anders gehoord hebben.”

„Ja, maar waar is het beest dan?” riep de eigenaar der menagerie wanhopend.

„Dat weet ik niet! Waarschijnlijk zijn de kerels er reeds mede naar uw circus gegaan. Ik zou u raden, hen zoo spoedig mogelijk te volgen, opdat er bij het lossen geen ongelukken gebeuren.”

„Waren het betrouwbare mannen?” vroeg Barnini, wiens keel door den angst bijna werd dichtgesnoerd.

Deze vraag scheen Clasen een oogenblik tot nadenken te brengen.

Hij keek om en vroeg aan den naast hem staanden oudsten arbeider:

„Wie waren die beide mannen toch?”

„Die roodharige en die slanke jonge kerel met zijn grijze pet?”

„Zeker twee van je collega's? Ik herinner mij niet, hen ooit gezien te hebben.”

De oude man schudde zijn hoofd en zei:

„Een met rood haar en een jonge man met een grijze pet? Ik weet waarlijk niet, wie dat zijn.”

„Maar kerel, bedenk je toch eens goed!” zei Clasen. „Dat moeten toch dokarbeiders geweest zijn. Beiden hadden blauwe kielen aan.”

„Ik weet het waarlijk niet, mijnheer Clasen....” bekende de man.

„Ik zeg nogmaals, dat ik geruineerd ben; de tijger is gestolen,” riep Barnini wanhopig uit.

„Gestolen?!” riep Clasen. „Wie zou een tijger stelen? Zeg eens, wat zou een vreemde met een tijger beginnen?! Denkt u misschien, dat de beide mannen het beest naar hun vrouwen gebracht hebben met het verzoek om er tijgercoteletten van te maken? Ik raad u aan, zoo spoedig mogelijk naar uw circus te gaan; de mannen zullen daar reeds lang zijn en op u wachten.

Met het overige zal ik dadelijk volgen.”

„Ik hoop, dat ge gelijk hebt!” zuchtte Barnini en ging huiswaarts, vol zorg over zijn kostbaar eigendom.

„Dat was inderdaad een hondenwerk Marholm,” zei de hoofd-inspecteur van politie

Baxter tot zijn secretaris, die door zijn collega's steeds „de vloot" werd genoemd.

„De beesten waren wild en het publiek! — Wanneer de menschen toch maar wilden inzien, dat zij zichzelf en hun medeburgers soms door hun nieuwsgierigheid in gevaar brengen!"

De hoofd-inspecteur had het zich gemakkelijk gemaakt. Nu viel hij in een stoel neer en nam een flesch whiskey uit zijn schrijfbureau.

De „vloot" hield een glas schuimende ale in de hand en antwoordde:

„Beste hoofd-inspecteur, u kunt van het lieve publiek niet verlangen, dat het „denkt". En door de vingers zien! Ziet wel ooit de een iets van den ander door de vingers? Neen, niemand! Maar — ik ken toch iemand, iemand, die het zijn medemenschen altijd gemakkelijk maakt, omdat hij steeds openlijk bekent wat hij gedaan heeft en dat is niemand anders dan Raffles!"

Nauwelijks had hij dezen naam genoemd, of Baxter sprong op en riep:

„Houd je laffe aardigheden vóór je, Marholm! Men kan waarlijk geen verstandig woord met je spreken. Je begint altijd weer met je domheden over den dief Raffles. Je moest blij zijn, als je een tijdlang van dit sujet niets hoort en jij haalt hem er steeds weer bij!"

Marholm keek zijn chef lachend aan:

„Maar inspecteur, ik heb het zoo kwaad niet gemeend. Waarom windt gij u altijd zoo op, wanneer er over Raffles gesproken wordt?"

„Je weet toch wel," antwoordde Baxter, „dat die kerel mij nog krankzinnig maakt.

„Hoe lang trachten wij hem niet reeds op te sporen, zonder dat het ons gelukt is, hem in handen te krijgen! Die schurk staat zeker met den duivel in verbinding. Het is een geluk, dat wij in lang niets van hem gehoord hebben."

„Wie weet, hoe spoedig dat weer gebeuren zal!" zei Marholm langs zijn neus weg en terwijl hij deed alsof hij den boozen blik, dien Baxter hem toewierp, niet zag.

Deze ging nu voor zijn schrijftafel zitten, haalde een hoop papieren naar zich toe en begon in verschillende mappen te bladeren.

Op dit oogenblik kwam een agent binnen en deelde het navolgende mede:

„Van het station te Eastham was zoeven telefonisch bericht gekomen, dat de eigenaar eener menagerie, Barnini genaamd, van het stelen van een tijger heeft kennis gegeven."

Inspecteur Baxter sprong op en vroeg den agent: „Wat voor een tijger? Waar is hij gestolen? Uit de menagerie?"

„Neen, mijnheer de inspecteur," luidde het antwoord. „De eigenaar heeft dezen morgen een transport dieren ontvangen. Onder deze

beesten bevond zich ook een kostbare tijger en die is bij het overladen gestolen."

„Man, spreek toch geen onzin!" snauwde Baxter. „Ja, er was wel een tijger bij, dat heb ik zelf gezien.

„Juist toen de giraffen en andere beesten gelost waren en toen op onverklaarbare wijze de apenkooi werd opengesloten, kwam de kooi met den tijger uit het scheepsruim. Om ongelukken te voorkomen, heb ik zelf meegeholpen die kooi met den chef van het transport en twee arbeiders op den wagen te laden en juist de kooi met den tijger er in, de wagen en de beide arbeiders zouden verdwenen zijn? Daar geloof ik niets van! Of. . . ." riep de hoofd-inspecteur eensklaps uit terwijl hij een angstig gezicht trok en zijn vinger aan zijn voorhoofd bracht, alsof hij plotseling een idee uit den hemel ontving, „of. . . . zou het ook kunnen, dat de tijger de twee dokarbeiders met huid en haar verslonden had?"

Marholm, die juist de laatste teug nam uit het glas ale, verslikte zich subiet, daar hij in een lach schoot, en ook de agent vertrok zijn gezicht tot een grijnslach en zei:

„Men heeft er tot nog toe niets van gehoord, dat de tijger losgebroken is."

Baxter, die zich over zichzelf schaamde, antwoordde kortaf:

„Dat is mij lang geen bewijs, dat er geen ongeluk gebeurd is."

De beambte keek besluiteloos voor zich. Na een korte pauze zei hij:

„Mijnheer de inspecteur wordt verzocht naar Eastham te komen, om daar de zaak te onderzoeken."

„Nu, het is goed; ik zal komen," zei Baxter korzelig, „hoewel ik niet inzie, welk doel dat heeft. Wanneer er geen ongeluk gebeurd is, zooals u beiden beweert," zei hij op ironischen toon tot den beambte, „dan begrijp ik er niets van. Het berust dan eenvoudig op een vergissing. Een tijger is toch ten slotte geen gouden horloge, dat men eenvoudig in den zak steekt! Wat zou men met zulk een beest beginnen? Ik weet waarlijk niemand, die met een gestolen tijger iets kan uitrichten."

„Ik wel!" antwoordde Marholm.

„Jij?" vroeg Baxter verbluft.

„Jawel, iemand, die van alles gebruik maakt wat hij maar onder zijn bereik kan krijgen."

„En wie is dat?" vroeg Baxter.

„Raffles!" antwoordde de „vloot" kortaf.

„Je bent krankzinnig!" snauwde Baxter hem toe en ging nu naar de telefoon, om zes politiemannen met fietsen te ontbieden, die hem op zijn tocht naar Eastham moesten vergezellen.

Van Blackheath-park voert de hoofdweg tot

Lewisham-Road naar het zuiden, om daarna met een bocht naar het westen te draaien en eindelijk via Southend tot Bromley bijna een halven cirkel te vormen.

Ongeweer halverwege Southend reed een zwaar beladen wagen. Het was een groote, volgeladen wagen, dien men gebruikt om meubels naar het station te transporteeren.

Het was een geheel dichte wagen en de deur aan de achterzijde was met een ijzeren stang gesloten, terwijl aan den voorkant, op den bok, een gemakkelijke bank stond, waarop de bestuurder van den wagen en zijn begeleider het zich zoo gemakkelijk mogelijk hadden gemaakt.

Snuivend en hijgend trokken de beide paarden de nog al tamelijk zware vracht langs den eenigszins heuvelachtigen straatweg.

Het was stil op den weg. Zoo ver men kon zien, was nergens een mensch te bespeuren.

Niettemin scheen een der geleiders van den wagen zich over iets bezorgd te maken, want hij keerde zich van tijd tot tijd om, terwijl hij zich voorover boog en langs den weg keek.

De andere, die de paarden bestuurde, gevoelde zich echter zeer op zijn gemak. Hij zette de paarden volstrekt niet tot een draf aan, doch liet hen kalm loopen. De blauwe wolken uit zijn sigaret stegen naar de heldere lucht op en slechts van tijd tot tijd keek hij naar zijn angstigen makker, terwijl om zijn lippen een goedaardig, spotachtig lachje speelde.

Toen de jonge man zich weer voorover boog om langs den weg te kijken, zei zijn vriend lachende:

„Maar Charly, is je verlangen naar vriend Baxter zóó groot, dat je niet wachten kunt totdat hij komt?”

De aangesprokene beproefde te lachen, doch het gelukte hem slechts met moeite. Hij zei met gesmoorde stem:

„Je moogt mij uitlachen, Edward, doch ik heb voortdurend een gevoel, alsof dit avontuur niet goed afloopt. Wanneer wij het beest maar eerst kwijt waren! Ik voel mij hier niets op mijn gemak!”

„Ik begrijp je niet, Charly,” antwoordde lord Lister, die nu van den roodharigen arbeider in een ouden, grijzen wagenbestuurder, die meubelen vervoert, veranderd was; „je zit hier toch zoo gemakkelijk op je mooie bank. Daarbij het heerlijke weer en de aangename, kalme rit, mijn liefje wat wil je nog meer?”

„Je schijnt een vreemde opvatting van een „kalme rit” te hebben!” zei Brand. „Ik zit als op heete kolen. Wanneer men weet, dat achter iemands rug een verscheurend dier op den loer ligt, dat de politie ieder oogenblik kan komen, en dan nog een stel paarden, dat niet

vooruit wil . . . wanneer dit een „kalme” tocht is, dan zou ik wel eens een „onrustige” willen zien. Ik heb weliswaar reeds dikwijls je moed en kalmte bewonderd, Edward, doch dat je bij zulk een gevaarlijken toestand zoo koelbloedig kunt zijn, dat gaat mijn verstand te boven!”

„Maar, Charly,” antwoordde lord Lister nu ernstiger, „wat kunnen wij er mee bereiken, wanneer ik even zenuwachtig en onrustig was als jij? Hoe grooter het gevaar is, waarin men zich bevindt, des te koelbloediger en voorzigtiger moet men zijn. Wij hebben nu eenmaal besloten dezen streek uit te halen, dus moeten wij hem ook ten einde brengen. Dat kunnen wij slechts dan, als wij toonen dat wij geen lafaards zijn, doch kalm en bezadigd te werk gaan, zenuwachtige angst kan ons slechts nadeel berokkenen.”

„Zeker, zeker, je hebt gelijk,” antwoordde Brand eenigszins neerslachtig. „Ik zal ook alle moeite doen, om even kalm en gelaten te blijven als jij.”

De lord lachte ironisch.

Hij had gedurende dit gesprek niet op den weg gelet, want plotseling helde de wagen naar één kant over en reed met een knarsend geluid over een grooten steen.

Deze beweging van het voertuig scheen het wilde dier niet te bevallen, want plotseling liet het een dof gebrom hooren, dat klonk alsof men het in de verte hoorde donderen.

„Om godswil, Edward!” riep Brand en sprong van den bok. „Nu wordt het dier ook nog onrustig — wanneer nu eens onze vervolgers kwamen —”

Het was, alsof zijn woorden het ongeluk hadden uitgelokt. In de verte zag men plotseling een stofwolk opstijgen, die hoe langer hoe dichterbij kwam, tot men duidelijk zag, dat verscheidene fietsrijders in razende snelheid naderden.

„Dat is Baxter,” zei Brand op overtuigenden toon.

„Welnu, en wat dan nog?” antwoordde lord Lister lachend, terwijl hij iets aan het tuig der paarden verschikte, om door volstreckte onbewegelijkheid van den wagen den tijger weer gerust te stellen.

Deze maatregel scheen zijn uitwerking niet te missen, want het onderdrukte gebrul was in een zacht gebrom overgegaan, dat geheel en al ophield, toen de vervolgers naderden.

Brand had gelijk gehad. Het was hoofd-inspecteur Baxter, die met de zes beambten snel naderbij kwam.

Toen de hoofd-inspecteur te Eastham was aangekomen, hadden Barnini en Clasen er hem spoedig van overtuigd, dat de tijger inderdaad verdwenen was en derhalve gestolen moest zijn.

Ofschoon hij niets zekers wist, dacht hij nu toch aan de woorden van de „vloot”, waarvan hij de waarheid niet wilde bekennen, dat er iemand bestond, die zelfs een tijger kon gebruiken, en daarom was hij zoo spoedig mogelijk op weg gegaan om den geheimzinnigen dief op te sporen.

Hij had onmiddellijk aan het hoofdbureau een nauwkeurige beschrijving van den „roodharigen” en den „slanken jongen man” gegeven, in zoo verre Clasen en hij zich deze personen nog herinnerden.

Men had naar alle richtingen detectieven uitgezonden.

Hoofd-inspecteur van politie Baxter reed voorop en was zijn lieden een tiental meters vooruit. Toen hij bij den wagen gekomen was, sprong hij van zijn fiets, keek den koetsier en diens begeleider wantrouwend van ter zijde aan en vroeg op barschen toon:

„Wat hebt gij in dien wagen?”

De koetsier scheen volstrekt geen lust te hebben, den inspecteur te antwoorden, want hij keek nauwelijks op en was druk met zijn paarden bezig.

Intusschen waren ook de andere beambten aangekomen, van hun fiets gesprongen en omringden nu den wagen.

„Kunt ge niet hooren? Ik vraag, wat ge in den wagen hebt?” herhaalde Baxter.

De koetsier richtte zich op, keek den hoofd-inspecteur scherp aan en antwoordde:

„Wat gaat dat u aan? Moet u daarnaar informeren? Ik heb geen zin om elken gek, die het in zijn hoofd krijgt naar den inhoud van mijn wagen te vragen, te woord te staan. Dan kon ik wel aan den gang blijven. Of meent ge misschien dat het uw plicht is en dat ge er naar moet informeren, zeg mij dan om welke reden?”

„Zeker moet ik dat! Ik ben hoofd-inspecteur van politie, Baxter. Hier is mijn legitimatiekaart.”

Nu werd de koetsier beleefder. Hij nam zijn pet af en zei vriendelijk, terwijl hij van den bok afklom:

„Ha zoo, mijnheer de hoofd-inspecteur van politie, Baxter! Dat is iets anders. Neem me niet kwalijk. Wij hebben een transport meubelen naar Bromley, mijnheer de inspecteur.”

„Zoo?! Maak den wagen maar eens open,” beval Baxter.

De jonge begeleider had zich zeker bij het oplichten van den disselboom bezeerd, want hij liet een pijnlijk gekreun hooren. Toen de koetsier hem echter op scherpen toon vroeg: „wat scheelt eraan?” gaf hij ten antwoord: „Och niets!” en veranderde wat aan de halsters.

De koetsier ging kalm naar de deur, die zich

in het achterste gedeelte van den wagen bevond en haalde een sleutel te voorschijn, waarmede hij het slot opende.

Daarna nam hij den ijzeren stang uit de haken. Deze stang was zeker zeer zwaar, want hij kon hem nauwelijks hanteeren.

„Ach mijnheer de inspecteur, wees zoo vriendelijk, mij te helpen,” zei hij tot Baxter, die vol ongeduld het oogenblik afwachtte, waarop de deur zou geopend worden.

Daarom was hij ook dadelijk bereid om te helpen, den ijzeren stang op te lichten.

Vlug stiet hij de deur open. . . .

In het midden der ruimte stond een geelgeschilderde keukenkast. Rechts en links stonden kisten; hierop waren in elkaar geschoven stoelen en een naaitafeltje geplaatst.

„Wat zoekt u eigenlijk, mijnheer de inspecteur?” vroeg de koetsier vriendelijk.

„Er is iets gestolen,” antwoordde Baxter.

„O zoo! dan moet u natuurlijk zoeken, mijnheer de inspecteur. Het is zeer goed mogelijk, dat het zich hier bevindt. Ik heb de vracht zóó overgenomen,” zei de oude koetsier en haalde een broodje uit zijn zak.

Daarna ging hij aan den kant van de sloot zitten en keek nieuwsgierig naar wat de agenten nu zouden doen.

„Haal den heelen boel er uit!” riep Baxter.

„Neen, mijnheer de inspecteur, dat kunt u niet van mij verlangen. De voorwerpen zijn mij veel te zwaar,” zei de koetsier. „Bovendien behoef ik dat niet te doen. Als u veronderstelt, dat zich in dezen wagen iets bevindt, dat gestolen is (en dat kan natuurlijk zeer goed, want daar weet ik niets van af,) dan is het uw plicht dat te onderzoeken en mijn plicht u dat niet te beletten of u daarin tegen te werken, maar er is géén wet, die mij noodzaakt u daarbij te helpen. Daarbij komt, dat ik het graag zou willen doen, maar ik ben een oud man, ik heb vandaag al stevig gesjouwd voor mijn jaren en nog niet ontbeten, dus u begrijpt wel, hoofd-inspecteur”

„Uw begeleider kan u toch helpen,” zei de inspecteur.

„Dat kan hij tot mijn spijt niet,” antwoordde de voerman. „De arme kerel heeft een ongeluk gehad, hij is van den wagen gevallen en heeft zijn rechterarm verstuikt,” antwoordde de koetsier.

„Je moet je in acht nemen, Dick,” riep hij tot den jongen man. „Kom bij mij en ga naast mij zitten, de heeren zijn voorloopig nog niet klaar.”

De aangesprokene gaf hieraan gevolg en ging naast den koetsier aan den kant van de sloot zitten.

Inspecteur Baxter was besluiteloos. Einde-

lijk zei hij tot zijn ondergeschikten: „Welnu, dan zullen wij het doen!”

Met dit voorstel scheen hij geen groot succes te hebben, want slechts zeer langzaam gingen twee der mannen naar den wagen, terwijl de anderen juist iets anders schenen te doen te hebben.

„Wat een onzin”, zei een der mannen tot zijn collega's, „hij is krankzinnig genoeg om den tijger in de lade van de naaimachine te zoeken.”

Een der manschappen was in den wagen geklommen en reikte de naaimachine en eenige kleinigheden aan.

Daarna probeerde hij, om de kisten te verplaatsen, maar deze waren ongetwijfeld zeer zwaar, want hij zuchtte en kon met groote moeite slechts twee daarvan verzetten.

„Je moet het eerst de keukenkast verplaatsen!” riep Baxter.

Een tweede agent kwam helpen en schoof de kast op zij.

Baxter trachtte in de daardoor ontstane ruimte te zoeken. Maar er stonden weer andere kisten en kasten in den weg en daar bovenop stonden een paar tafels met de pooten omhoog, waar tusschen allerlei huisraad in dekens en doeken geborgen was.

Daar de inspecteur de ontevredenheid van zijn lieden zag en zelf ook wel begreep, dat zijn moeite vruchteloos zou zijn, riep hij:

„Houdt maar op! Hier kan het beest niet zijn.”

„Wat voor een beest?” riep de koetsier, die nog steeds aan den rand van den weg zat.

„Dat gaat u niets aan,” antwoordde Baxter. „Zoo, nu kunt ge den boel weer op zijn plaats zetten!”

Toen sprong de koetsier op en zei met nadruk:

„Neen mijnheer de inspecteur, dat kunnen wij niet doen. Ik heb u reeds gezegd, dat mijn begeleider ziek is en ik alleen kan alles niet weer oppakken. Als de politie den wagen ontrent, dan moet zij er de voorwerpen natuurlijk ook weer opladen. Ik ben de verantwoordelijke persoon.

U wilt toch een oud man niet ongelukkig maken, mijnheer de inspecteur?”

Baxter bromde iets tusschen de tanden, dat niet verstaanbaar was, daarna sprak hij tot de agenten:

„Voorwaarts dan, laadt den boel weer op!”

Dat ging veel vlugger, want reeds na eenige minuten stond de keukenkast op haar plaats en de kisten weer op elkaar.

Maar men scheen toch niet goed geladen te hebben, want voor de stoelen en de naaimachine was geen plaats meer te vinden. Hoeveel moeite men ook deed om de voorwerpen een

andere plaats te geven, de groote deur wilde niet sluiten.

„Drommels, helpt dan toch!” riep de hoofdinspecteur verdrietig.

Met een goedig lachje antwoordde de voerman.

„Het verpakken van meubelen is óók een kunst, mijnheer de inspecteur. De oorzaak is, dat de heeren de achterste rij kisten verschoven hebben. Bij zulk een vol gepakten meubelwagen is iedere centimeter geld waard. Dat is heusch geen gemakkelijke taak,” voegde hij er bij, en stak zijn pijp aan.

„Wat moeten wij nu doen?” vroeg Baxter verdrietig.

„Dat is zeer eenvoudig!” meende de koetsier. „De heeren moeten alls nog eens weer uitpakken en dan bij het opladen alles nauwkeurig tegen elkaar aanschuiven.”

„Je bent krankzinnig, kerel!” riep de inspecteur. „Wij hebben wel iets anders te doen dan hier op den straatweg meubelen in- en uit te pakken!”

Hij keek op zijn horloge en zei tot de agenten:

„Het is hoog tijd voor ons, als wij den trein nog halen willen. Wees nu eens verstandig, oude heer, en pak je boeltje zelf weer op; wij hebben geen tijd meer over.”

„Neen, mijnheer de inspecteur, dat kan niet,” zei de koetsier op klagenden maar beslisten toon: „ik vervoer nu reeds dertig jaar meubelen en andere zaken en mij is nog nooit iets daarmede overkomen. Nu ik oud geworden ben, zou ik den boel nog in de war sturen? Dat mag niet!! Dat zou ik niet overleven!”

Het scheen, dat den ouden man de tranen in de oogen kwamen, want hij haalde zijn rooden zakdoek te voorschijn en veegde langs zijn wangen.

Baxter keek wanhopig nu eens op zijn horloge en dan weer naar den bedroefden koetsier. Het stuitte hem tegen de borst, den ouden man in zijn angst alleen te laten, terwijl daarentegen zijn plicht hem tot den grootsten spoed aanspoorde.

Hij ging naar den koetsier, legde hem de hand op den schouder en zei:

„Wees toch verstandig. Ik wil je niet benadeelen, maar wij hebben waarlijk geen tijd. Als je het inderdaad niet alleen kunt doen, zend dan je begeleider naar Southend en laat hem van daar een paar sterke kerels halen.”

„Jawel, maar wie zal dat betalen?” klaagde de oude.

Baxter tastte in zijn zak, haalde zijn portemonnaie te voorschijn en sprak:

„Hier heb je vijf shilling; daarmede kun je de onkosten bestrijden.”

De oude koetsier scheen niet bijzonder inge-

nomen te zijn met dit geld; schouderophalend zei hij:

„Als het niet anders kan, mijnheer de inspecteur, dan moet ik mij redden. Maar vijf shilling zullen niet voldoende zijn voor twee mannen uit Southend.”

„Dief!” mompelde de inspecteur half luid en drukte den koetsier nog drie shilling in de hand.

Daarna sprong hij op zijn fiets en reed met de beambten naar het station.

De bekende DUBEC Cigaretten begonnen voor 40 jaar met eene productie van 10000 per dag.

Thans meer dan 300000 per dag.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Te veel ijver schaadt.

De stofwolk, waarin de agenten onmiddellijk na hun wegrijden, gehuld waren, werd steeds kleiner en verdween ten slotte, toen zij de bocht van den weg omsloegen.

Toen Baxter en zijn getrouwen zich nauwelijks verwijderd hadden had er een merkwaardig schouwspel plaats, dat in een schouwburg een volle zaal zou hebben gelokt. Maar het was eenzaam op den weg en er was niemand bij tegenwoordig, toen de twee mannen, die bij den verhuswagen staande de fietsende beambten hadden nageoogd, zich nu eensklaps languit in het bezijden den weg groeiende gras wierpen en daar, zoo lang als zij waren, een poosje heen en weer rolden en met hun beenen in de lucht trappelden, waarbij zij allerlei geluiden maakten, welke erg veel geleken op die, welke een man maakt, die groote pret heeft en geen kans ziet daar op andere wijze uiting aan te geven.

Raffles en Brand kronkelden zich geruimen tijd over den weg van zuiver plezier.

Maar aan alles komt een einde en ten slotte waren beiden uitgelachen. De jongste der twee stond het eerst op en nadat hij de tranen, die hij van het lachen in zijn oogen had gekregen, er uit had geveegd, trok hij een scheef gezicht en zei:

„Ja, wij hebben nu goed lachen, maar mijn hemel, Edward, wat heb ik een angst uitgestaan!”

„Waarom, Charly?” vroeg Raffles. „Alles ging toch voorspoedig!”

„Zeker; maar bedenk eens, als Baxter den wagen verder had doen ontruimen, of als het dier plotseling was begonnen te brullen!”

„Dan was het nog hetzelfde gebleven. Ik denk, dat onze vriend Baxter dan zulk een schrik had gekregen, dat hij weggelopen was. Maar nu is alle gevaar geweken en moeten wij zoo spoedig mogelijk handelen.”

„Wat moet er dan gebeuren? Zullen wij de stoelen weer opladen?”

„Wel neen, Wij zullen den boedel lossen en dan zoo spoedig mogelijk met ons schoothondje naar de plaats van bestemming trachten te komen.

„Vooruit dus!”

Beiden gingen naar de achterzijde van den wagen en stietten de deur open.

„Wat is dat?” riep Charly en raapte een stuk papier van den grond op.

„Dat is de legitimatiekaart van Baxter! Die kunnen wij goed gebruiken,” zei lord Lister en borg de kaart in zijn borstzak.

Daarna zei hij:

„Het is wel zeer goed, dat wij de legitimatiekaart van Baxter hebben. Wij kunnen er nu beslist op rekenen, dat vriend Baxter heel gauw hier terugkeert, want hij zal wel spoedig zijn verlies bemerken. Nu moeten wij dubbel vlug zijn.”

Het bleek nu duidelijk, dat de zwaarte der meubels geen beletsel voor de beide mannen was, want in weinige oogenblikken was reeds alles, wat voor het schuilkhouden van den tijger gediend had, uit den wagen genomen.

Slechts de achterste rij kisten was met steenen gevuld en zwaar. De andere kisten, die Baxter niet eens onderzocht had, waren leeg en werden in de sloot naast den straatweg geworpen.

Eveneens werden in een oogenblik de oude stoelen, lappen en dekens op den grond gegooid.

Slechts de geelgeverfde keukenkast werd voorzichtig door Raffles aan den kant van den straatweg gezet.

Toen in zooverre alles gereed was, scheurde hij een blad uit zijn zakboek, schreef daar eenige regels met potlood op en stak het in een couvert, waarop hij zette: „aan den Heer Hoofd-inspecteur van politie, Baxter.”

Dit couvert bevestigde hij aan de deur van de keukenkast.

Daarna werd de deur van den wagen dichtgesmeten en de ijzeren staaf ervoor gedaan.

Spoedig verdween ook de oude bank op drie pooten, die tot dusverre als zitplaats gediend had en kwam terecht bij de waardelooze voorwerpen in de sloot naast den straatweg.

Beiden gingen op den bok zitten en nu reden zij snel den straatweg af, die naar Southend leidde.

De agenten van politie intusschen, waren verhit en moedeloos aan het Bellingham-station gekomen. Het duurde nog twintig minuten, voordat de trein zou vertrekken en de beambten konden gemakkelijk plaatskaarten nemen en hun rijwielen aangeven.

Inspecteur Baxter plaagde zijn hersenen, om te bedenken wat hij het beste kon doen, om de dieven van den tijger op het spoor te komen.

Verdiept in zijn gedachten, zocht hij in zijn zakken, om de legitimatiekaart te voorschijn te halen, waarop hij als ambtenaar vrij reizen kon.

De overigen waren reeds in het bezit van hun kaartjes en hadden hun rijwielen aangegeven; maar hij bleef nog steeds zoeken.

Hij werd zenuwachtig en ongerust, omdat de trein reeds in aantocht was.

„Drommels, waar zit dat ding toch?” mopperde hij en doorzocht zijn zakken reeds voor den vijfden keer.

Plotseling schoot hem iets te binnen.

Juist! Hij had zijn legitimatiekaart het laatst nog aan den voerman getoond. In zijn zakken was de kaart niet, hij moest haar dus wel daarginds of op den weg naar het station verloren hebben.

Na een kort besluit zei hij tot de beambten:

„Ik heb mijn legitimatiekaart verloren. Reist vooruit tot Catford, als de trein komen mocht en ik nog niet terug ben.”

Hij nam zijn fiets en verliet het station, maar nu reed hij langzaam, want hij keek oplettend naar alle kanten, teneinde te zien of de verloren kaart misschien op den straatweg lag.

Maar hij vond haar nergens en zodoende

moest hij tot zijn grooten spijt den geheelen weg terug afleggen.

Toen hij tot aan de kromming van den weg was gekomen, trok iets bizonders zijn aandacht.

Ongeveer ter plaatse, waar de meubelwagen gestaan had, stond na aan den kant van den straatweg een geel ding. De zon schoot haar stralen juist op dit voorwerp, dat hij in de verte niet kon onderscheiden.

Hij schudde het hoofd en bedacht wat dat zijn kon.

Toen hij naderbij gekomen was, bemerkte hij tot zijn verwondering, dat hetgeen daar aan den straatweg stond, een geel geverfde keukenkast was, precies zoo een als hij in den meubelwagen had gezien.

„Zou de kerel de kast niet weer in den wagen gekregen hebben en haar nu hier hebben laten staan, om haar later af te halen? Dat zou toch lichtzinnig zijn,” dacht hij, „en die man heeft zich nog wel aangesteld alsof hij de voorzichtigheid in persoon was! Die lieden zijn toch allen gelijk!”

Maar zijn verwondering steeg ten top, toen hij eindelijk ter plaatse kwam waar de kast stond en toen hij nu zag, dat in de sloot nog allerlei meubelstukken en kisten geworpen waren.

Een angstig voor gevoel maakte zich van hem meester en plotseling schrok hij geweldig, toen hij op de deur van de kast den brief zag, aan zijn adres gericht.

Hij sprong van zijn fiets, zette die tegen de kast aan en nam met bevende hand den brief weg.

Met steeds stijgende opwindung las hij:

Geachte Heer Hoofd-inspecteur van politie!

Bij uw vergeefsche nasproingen hebt ge het ongeluk gehad, uw legitimatiekaart te verliezen. Die toe te eigenen, is tegen mijn karakter, maar toch mag ik u de kaart niet teruggeven, omdat het misschien zeer in mijn voordeel zal zijn, dat ik mij kan legitimeeren als hoofd-inspecteur van politie van Scotland Yard.

Om u echter op een andere manier tegemoet te komen en mij tegelijkertijd te revancheeren voor de acht shilling, veroorloof ik mij u deze goed onderhouden, nieuwe keukenkast daarvoor aan te bieden; zij heeft mij veel meer gekost, maar ik hoop, dat ik er in elk geval uw waarde huishoudster een dienst mee bewijs.

Zoodra ik de kaart niet meer noodig heb, zal ik u haar terugzenden. Intusschen groet ik u met de hoogachting die

ik verschuldigd ben aan uw scherpzinnigheid.

JOHN RAFFLES."

"Schurk, dief, inbreker!" riep Baxter. "De kerel heeft mij weer bij den neus gehad! Hij en niemand anders heeft ook den tijger, dat is mij nu duidelijk geworden!

"Wat moet ik nu doen?"

Baxter keek naar de kisten en stoelen, die in de sloot lagen, alsof hij van die dingen een oplossing van het raadsel kon verwachten.

Hij bedacht, dat hij alleen niet in staat was, om iets tegen Raffles te ondernemen.

Dat de oude voerman, aan wien hij acht shilling gegeven had, niemand anders dan Raffles was geweest, begreep hij nu zeer goed! De man had hem gezegd, dat hij naar Bromley ging.

"Zou dit wel de waarheid zijn? — Zeker niet. Misschien was hij ook wel naar Southend. —

Baxter herinnerde zich, dat de straatweg even voorbij Southend, zich in tweeën splitste.

Hoe kon hij alléén den meubelwagen in verschillende richtingen volgen? Dat was immers onmogelijk!

In de nabijheid was geen handelshuis of hotel, van waaruit hij zich met Scotland Yard telefonisch in verbinding kon stellen om om hulp te vragen.

Neen, dat ging niet. Er bleef hem dus niets anders over dan te probeeren om zoo spoedig mogelijk weer het station te bereiken en de agenten aldaar er van terug te houden om verder te reizen.

Het zou Baxter veel waard geweest zijn, als hij nu niet alléén en hulpeloos op den straatweg had gestaan.

Hij werd bijna wanhopig, omdat hij zoo machteloos was en de herinnering aan den spotbrief van Raffles maakte hem woedend.

Hij sprong op zijn fiets en boog zich over de stuurstang. In vliegende haast reeds hij langs den straatweg terug naar het station Bellingham.

Maar al te veel ijver schaadt. Daar zijn gedachten alleen op Raffles gevestigd waren en terwijl hij slechts er over peinsde hoe hij dezen schelm zoo spoedig mogelijk in handen kon krijgen, lette hij te weinig op den weg en de hindernissen, die daarop aanwezig waren.

In zijn dolle vaart voelde hij plotseling een hevigen stoot, het stuur glipte hem uit de handen, het voorwiel sloeg dwars en voor hij het wist, sloeg hij met een onverbetterlijke saltomortale over het voorwiel en kwam hij met een doffen smak op den weg neer, toen rolde hij over den grasberm en vandaar geleidelijk, maar zeker in de sloot.

Baxter was met zijn fiets tegen een grooten steen gereden, die op den weg lag, en waarschijnlijk door een transportwagen was verloren.

Gelukkig was de sloot droog en nadat Baxter van den eersten schrik bekomen was, stond hij op.

Hij zag er weliswaar niet uit om in een salon toegelaten te worden, maar hij bemerkte weldra, dat hij niet gewond was; een kleine schram aan het voorhoofd kon men nauwelijks meetellen.

Maar zijn kleeren waren van boven tot beneden met slijk bedekt en zijn rechtermouw geheel gescheurd.

"Wat een vervloekte geschiedenis!" riep Baxter, terwijl hij het vuil van zijn kleeren verwijderde en naar zijn fiets keek.

Het rijwiel was er niet slechter afgekomen dan de eigenaar. De stuurstang was een weinig verbogen, doch Baxter kon de fout zonder veel inspanning tenminste in zooverre herstellen, dat hij de fiets weer voor zijn verdere reis gebruiken kon.

Hij bedacht zich dan ook niet lang en sprong er op.

Met een wilde vaart schoot hij vooruit; hij lette nu echter beter op den weg. Hij wist immers, dat er veel van afhing indien hij zijn agenten nog bereikte, voordat de trein vertrok.

Hij kwam geheel buiten adem aan het station. Reeds in de verte zag hij den trein staan, die hier iets langer dan gewoonlijk moest ophouden.

Hij gunde zich niet eens den tijd om zijn rijwiel ergens in bewaring te geven, maar zette het eenvoudig tegen den muur. Daarna liep hij de trap op, die naar het perron voerde en kwam juist nog tijdig genoeg om den trein te zien vertrekken.

Baxter stond als verpletterd en kon geen woord uitbrengen. Hij beefde aan al zijn leden en kon van het draven nauwelijks op adem komen.

Honderden gedachten gingen hem door het hoofd. Wat moest hij beginnen?

Hij spoedde zich naar den stationschef, van wien hij hulp hoopte te kunnen verwachten. Hij was nu tenminste niet van de wereld afgescheiden zooals zoeven en kon van hier uit een diensttelegram afzenden en Scotland Yard kennis geven van hetgeen er was voorgevallen.

Maar toen Baxter in zijn gescheurde en vuile kleeren bij den stationschef kwam en dadelijk een telegram verzenden wilde, keek deze hem wantrouwend aan.

Het bleek duidelijk, dat hij den inspecteur voor een krankzinnige of een bedrieger aan-

zag. Niettemin zei hij op tamelijk vriendelijken toon, nadat Baxter zijn verlangen te kennen gegeven had:

„Mag ik uw legitimatiekaart zien?”

„De kaart! O, de kaart! Raffles, die dief!”

Hij moest den stationschef nu zijn ongeluk mededeelen. Deze scheen er weinig geloof aan te hechten, want hij beloofde weliswaar om het telegram voor Scotland Yard te zullen verzenden, maar stelde als voorwaarde, dat Baxter zoo lang in het bureau van het station moest blijven, totdat er een antwoord gekomen was waaruit bleek, dat zijn mededeelingen overeenkomstig de waarheid waren.

Baxter schimpte en vloekte binnensmonds, maar er bleef hem niets anders over dan zich in zijn noodlot te schikken.

Zoedoende was hij voor een oogenblik een gevangene aan het station en moest den kostbaren tijd laten voorbijgaan, zonder in de gelegenheid te zijn, iets te kunnen doen.

In zijn eerste opwinding had hij er niet eens om gedacht, dat het veel gemakkelijker was geweest om naar het naaste station te telegraferen en zijn agenten, die hem daar wachten, bericht te geven.

Nu eerst kwam hij op die gedachte.

Hij begaf zich naar den stationschef, wien hij op de hoogte bracht van zijn verzuim en het was nog een geluk te noemen, dat deze ambtenaar nog al meegaand was en niet van gezond verstand ontbloot, zoodat hij inzag, dat

hetgeen Baxter vertelde, toch wel waarheid kon bevatten al pleitte 's mans uiterlijk niet in zijn voordeel.

De stationschef stond hem zijn verzoek toe, ofschoon hij den vreemden gast nog steeds wantrouwde.

Thans kon Baxter zich er van overtuigd houden, dat hij alles gedaan had wat in zijn macht was; maar daardoor kreeg hij zijn gemoedsrust niet terug.

Hij vloekte tegen het noodlot, dat hem steeds vervolgde en het hem onmogelijk maakte, om den beruchten Raffles te arresteeren.

De hoofd-inspecteur van politie zat zoodoende zeer bedroefd in het stationsgebouw en telde de minuten, die hem toeschenen maanden te zijn, totdat eindelijk de berichten kwamen, waardoor hij uit zijn gevangenschap bevrijd werd en die het hem mogelijk maakten om zich verder te wijden aan de vervolging van den Grooten Onbekende.

Maar door al deze gebeurtenissen was er zóoveel tijd verloren gegaan, dat iedere hoop om den geheimzinnigen verhuiswagen met diens kostbaren inhoud te ontdekken, totaal verdwenen was.

Baxter immers, kende de vastberadenheid en doortastendheid van lord Lister en begreep zeer goed, dat thans alleen een toeval hem op het goede spoor kon brengen. Op zulk een toeval was thans al zijn hoop gevestigd.

**Wilt U een fijne onschadelijke Cigaret?
Rookt dan de DUBEC Cigaretten.**

ZESDE HOOFDSTUK.

Leedvermaak.

Op het einde van Southend ziet men in Oostelijke richting uitgestrekte weilanden.

Daar had, op een groote open plek, de me-magerie van Wheeler haar tenten opgeslagen.

Een ronde overdekte tent stond in het midden.

In drie afzonderlijke tenten waren de hokken geborgen, waarin zich allerlei dieren bevonden, die bij de voorstellingen dienst moesten doen.

Aan de achterzijde stonden eenige woonwagens, waarin een aantal oppassers verblijf hield, terwijl Wheeler met zijn familie, de le-

den van het orkest en de stalknechts in een hotel logeerden.

De ruimte was eenigszins bekrompen, omdat Wheeler een massa dieren bezat en waardoor het noodzakelijk was geworden, om wagens met apen, beren en een hyena tusschen de woonwagens te plaatsen en eenige hekken van zijluiken te voorzien, om de zich daarin bevindende dieren tegen het weer te beschutten.

Twee sterke schuttingen waren rondom aangebracht en deze waren ten overvloede nog van prikkeldraad voorzien, ofschoon dit eigen-

lijk een overbodige voorzorg was, want de nieuwsgierigen werden reeds door de nabijheid der wilde dieren op een behoorlijken afstand gehouden.

Wheeler was heden reeds sinds het kriecken van den dag op de been. Hij zou zeer gaarne naar het London Western Dock gegaan zijn, om de dieren te zien die zijn concurrent Barnini ontving, en ook om den Bengaalschen tijger te bekijken dien Chesney beloofd had te zullen leveren.

Het was natuurlijk zoo goed als zeker, dat ook deze tijger met hetzelfde schip verzonden was. Doorgaans werd het ruim van zoo'n schip speciaal voor het vervoer van wilde dieren ingericht.

Maar Chesney had hem gezegd, dat hij nog niet bepaald wist of het dier heden of morgen zou komen en dat het daarom beter zou zijn wanneer Wheeler bij zijn menagerie bleef.

Hij achtte het geraden om deze wenken op te volgen, omdat hij dacht dat de leverancier zeker naar zijn concurrent zou gaan, als hij niet dadelijk betaling kon erlangen.

Zoодоende verkeerde hij reeds van af den vroegen morgen in een zenuwachtige ongerustheid. Hij ging telkens weer naar den straatweg en keek daar rond in de hoop, dat hij de aankomst van den verwachten tijger zou zien.

Hij had zich nauwelijks den tijd gegund om in zijn hotel iets te gebruiken. Het was nu reeds tamelijk laat in den namiddag en de voorstellingen zouden weldra beginnen, maar er was nog steeds niets te zien.

Plotseling hoorde hij in de verte een geluid, dat op het naderen van een transportwagen geleek en liep dadelijk weer naar den straatweg.

Hij keerde echter teleurgesteld terug.

Wat daarginds aankwam was een verhuishagen. Wat kon deze brengen?

Tot zijn groote verbazing hield de verhuishagen echter bij den ingang der menagerie stil en de oude koetsier kwam onmiddellijk naar hem toe, terwijl diens jongere begeleider de paarden bij den teugel vasthield.

„Bent u mr. Wheeler?" vroeg de koetsier.

„Ja, dat ben ik."

„Ik kom den tijger afleveren, dien u gisteren van mr. Chesney gekocht hebt."

Het gelaat van den eigenaar der menagerie helderde onmiddellijk op. Zijn droom zou dus toch vervuld worden!

„Maar waar hebt ge het beest dan?" vroeg hij. „Zit het misschien in den verhuishagen?"

„Ja," antwoordde de koetsier droog.

„Dat is een eigenaardig vervoermiddel!" meende Wheeler. „Welnu, dan zullen wij het beest maar direct lossen."

„Nee, neen!" antwoordde de koetsier. „Zoo vlug gaat dat niet. Mr. Chesney heeft mij ten strengste bevolen om het beest niet eerder te lossen, dan nadat deze kwitantie betaald was."

Bij deze woorden haalde hij uit zijn portefeuille een kwitantie te voorschijn.

„Komt mr. Chesney dan zelf niet?" vroeg de eigenaar der menagerie.

„Nee, sir, die heeft gisteren een ongeluk gehad en zijn voet verstuikt. Hij is er tamelijk erg aan toe en daarom heeft hij mij deze kwitantie meegegeven."

„Nu, goed," zei Wheeler, die reeds ongeduldig werd om den tijger in zijn bezit te hebben. „Maar ik mag het beest toch zeker eerst bekijken, voordat ik het betaal?"

„Ja, sir, dat moogt u," antwoordde de koetsier bereidwillig.

„Dan maar vooruit, hierheen," sprak Wheeler, terwijl hij naar de menagerie wees.

De koetsier krabde zich verlegen achter het oor en wees naar de paarden, die door den jongen man slechts met groote moeite in toom konden worden gehouden; zij steigerden en schuimbekten, want zij roken de nabijheid der vele wilde beesten.

Wheeler lachte. „Uw paarden zijn daar niet aan gewend, maar daar weten we hier wel raad op."

Hij wenkte eenige zijner manschappen, die dadelijk aankwamen en de paarden bij de teugels grepen. Zij klopten hen op den hals en trachtten de bevende dieren door liefkoozingen gerust te stellen.

Daarna lieten zij den wagen langzaam binnen de omheining trekken.

Hier hield men stil, de ijzeren stang werd weggenomen en de deur van den wagen ging wijd open.

De tijger had zich tot dusverre rustig gehouden.

Nu echter, terwijl het licht der ondergaande zon plotseling in het hok viel, stond hij op, rekte zich uit en liet een geluid hooren, als wilde hij de andere beesten begroeten, die evenals hij hier in gevangenschap verkeerden.

Het was een mooi schouwspel, toen het krachtige beest zijn klauwen tegen de ijzeren tralies van het hok sloeg.

Wheeler lachte van vreugde. Dat was iets, waarom iedere concurrent hem benijden moest.

„Ik denk, dat Barnini's tijger uit Sumatra slechts half zoo mooi is als dit prachtexemplaar," dacht hij en overhandigde tegelijkertijd den koetsier de 800 pond sterling.

Hij klopte den ouden man op den schouder en zei:

„Nu mijn vriend, kunnen wij toch zeker wel lossen?"

„Zeker, zeker, sir," antwoordde deze. „Maar ik heb nog een verzoek tot u te richten."

„Wat dan, oudje?" vroeg Wheeler.

„Het is heden eenigszins laat geworden; het vervoer heeft iets langer geduurd dan wij hadden verwacht. De weg was ook zeer slecht en mijn begeleider en ik zijn zeer vermoeid.

„Morgen vroeg moeten wij van Bromley een vracht voor mr. Chesney meenemen. Wij zouden gaarne direct met den trein willen vertrekken, opdat wij het geld goed kunnen overbrengen. Zouden wij de paarden en den wagen niet tot morgen hier kunnen laten staan?"

„Wel zeker, mij vriend," antwoordde Wheeler.

„Alleen voor de paarden zal het lastig worden. Die van mij zijn er aan gewend om in de nabijheid der wilde beesten te zijn. Ziet ge, hoe rustig ze daar in den stal staan?"

Hij wees naar de openstaande deur van den stal, waarin een aantal prachtige paarden stonden.

„Hel!" zei de koetsier verwonderd. „Dat zijn mooie paardjes. Die zullen heel wat harder kunnen loopen dan mijn rossinanten!"

„Ja, vriendje, dat zijn andere beesten dan de uwe," zei Wheeler vol trotsch. „Maar wees onbezorgd, ik zal uw paarden naar den stal van het hotel zenden."

„Reeds bij voorbaat mijn dank, sir," zei de koetsier.

„Maar, vriend, de eene dienst is de andere waard. Wij hebben hier weinig ruimte en ik heb, omdat de voorstelling weldra begint, weinig tijd.

„Wanneer ge uw verhuiswagen hier wilt laten, dan kan de tijger daar ook in blijven. Indien Chesney gisteren niet gezegd had, dat het beest waarschijnlijk eerst over twee dagen zou komen, was alles goed geweest, maar nu — — —"

„Maar mr. Wheeler, dat eischt geen nadere verklaring," zei de koetsier. „Het is mij zeer goed, als u den tijger dezen nacht nog in den wagen wilt laten."

De toon, waarop dit gezegd werd, klonk zeer spottend, hetgeen Wheeler echter niet opmerkte, want hij lachte en gaf den koetsier nog een flinke fooi.

Terwijl deze met zijn jongen begeleider naar het naastbijgelegen station ging, werden de paarden van den verhuiswagen naar den stal van het hotel gebracht.

Wheeler stond voor de open deur van den wagen, waarin zijn kostbare schat verborgen was, wreef zich vergenoegd de handen en keek voortdurend naar den prachtigen tijger.

Eindelijk gaf hij zijn orders om den wagen met den tijger een goede plaats te geven, droeg den oudsten oppasser op om het dier goed te

verzorgen en ging vergenoegd naar zijn hotel.

Toen hij daar gekomen was, kwam de hotelier met een courant in de hand naar hem toe.

In Londen is het gewoonte om alle gewichtige gebeurtenissen door extra-bladen bekend te maken en zoo stond er in dit extra-blad een uitgebreid bericht in den vorm van een lang, aaneengeschalkd verhaal over hetgeen er dien ochtend op de North Quai bij het lossen van de „Frisia" had plaats gevonden. Het verhaal besloeg drie heele kolommen en over de geheele breedte van die kolommen had men met groote, vette letters het hoofd geplaatst:

„DE GESTOLEN TIJGER."

en daaronder met kleinere, maar ook met vette letters:

„Uitgebreide en nadere berichten over het geheimzinnige verdwijnen van den tijger uit Deli, die rechtstreeks uit Sumatra hierheen was vervoerd met het Stoomschip „Frisia" en bestemd was voor de menagerie van Signor Barnini, doch dadelijk bij het lossen op de kade op onverklaarbare wijze verdwenen is."

Hij gunde zich haast den tijd niet om alle details en alle veronderstellingen van de politie en amateur-detectives te lezen, maar dat was ook niet noodig. Hij begreep onmiddellijk de hoofdzaak en die was: Hij had nu een tijger en zijn concurrent niet. De rollen van den vorigen avond waren omgedraaid.

Nu was hij zijn concurrent honderdmaal de baas! Tot nu toe had hij slechts geloofd, door den aankoop van den Bengaalschen tijger Barnini met dien van Sumatra de oogen te kunnen uitsteken, en nu was hij alléén in het bezit van zulk een kostbaar stuk.

Zegevierend ging hij naar zijn kamer.

Het liet hem geen rust, hij moest zijn haterlijken concurrent van zijn kolossale aanwinst onmiddellijk kennis geven.

Op zijn breed gelaat lag een vergenoegd, zegevierend lachje, terwijl hij het schrijfgereedschap klaarzette en papier uit de mappe nam.

Daarop ging hij op een stoel zitten om te schrijven.

Neen, dat moest feestelijker gebeuren!

Hij stond op, ging naar zijn koffer en nam er een kistje fijne sigaren uit, die hij alleen op hooge feestdagen rookte.

Behagelijk stak hij een sigaar op en blies den rook de lucht in.

Hij dacht na, op welke wijze hij zijn vijand op de gevoeligste manier kon treffen.

Eindelijk had hij een besluit genomen.

Met groote letters schreef hij:

„Waarde collega en vriend!

Zooeven ontving ik het droevige bericht van het smartelijk verlies, dat u heeft getroffen.

Ik wil de gelegenheid niet laten voorbijgaan om u mijn deelneming te betuigen.

Ik kan mij zeer goed in uw toestand verplaatsen, want ook ik heb meermalen het verlies te beklagen gehad van een kostbaar stuk.

Dat is echter niet zoo erg als uw geval. Men staat machteloos tegenover het sterven van een dier, maar dat men ook machteloos moet staan tegenover een spitsboef, dat is erg.

Ik kan u echter een prettige mededeeling doen toekomen, die u zeker genoeg zal doen, daar gij, zooals bekend is, een gevoelig hart hebt voor het leed en de vreugde uwer medemenschen.

Gij zult zeker zeer verrast zijn, dat in hetzelfde uur, waarin u het zware verlies trof, mij een groot geluk ten deel viel.

Luister, en verbaast u, waarde collega en vriend: Ik heb door een gelukkig toeval van de firma Wilson & Co. een Bengaalschen tijger kunnen bemachtigen.

Natuurlijk is mijn Bengaalsche tijger niet zoo mooi als uw Sumatrasche, maar mij dunkt dat een Bengaalsche dien men heeft, altijd nog meer waard is dan een Sumatrasche, die gestolen is.

Verder kan ik u verzekeren, dat mijn tijger het prachtigst exemplaar is, dat ik

ooit heb gezien, en, wat de hoofdzaak is, ik heb hem in mijn bezit, hij is mij niet ontstolen!

Misschien doet gij mij, waarde collega en vriend, eens het genoeg, bij mij te komen om mijn nieuwe aanwinst, waarvan ik veel verwacht, te komen bezichtigen.

Gij kunt mij gelooven, dat ik werkelijk diep medelijden met u heb. Mocht ik u kunnen helpen, ik zou het gaarne doen.

Helaas ben ik daartoe niet in staat, want gij zult begrijpen, dat al mijn tijd en aandacht nu in beslag wordt genomen door de nieuwe aanwinst, want ik wil het dier morgen reeds in het openbaar vertoonen en zelf dresseeren.

Ik hoop bepaald u spoedig bij mij te zien en groet u intusschen vriendschappelijk.

Uw collega,
WHEELER.

„Zoo," lachte de eigenaar der menagerie hoonend, toen hij den brief gesloten en geadresseerd had, „je zult je wel ergeren, kereltje! Maar dat gun ik je van ganscher harte! Daar is het mij juist om te doen!"

Nadat hij een staljongen met den brief naar de post had gezonden, liet hij een goede flesch wijn aanrukken, om die leeg te drinken in het bewustzijn, dat hij zijn concurrent het verlies tienmaal zoo zwaar had gemaakt en — dat gaf hem veel voldoening. De wijn smaakte er hem eens zoo lekker door.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Zwarte schaduwen in den nacht.

Na een mooien, helderen dag viel de schemering over Londen neer.

Er heerschte die aangename schemering, welke ontstaat door den strijd der ondergaande zon met het nachtelijk duister.

Hier en daar schitterden reeds de elektrische booglampen en zonden hun stralenbundsels door den fijnen grijzen nevel, die van de Theems en de kust kwam opzetten.

„Nu wordt het toch tijd om licht op te steken," zei een stem in de schemering van een gelijkvloers gelegen zeer elegante jonggezelkamer.

Eenige oogenblikken later werd de duisternis verbroken door het heldere licht, dat van de elektrische kroon, die aan het plafond hing, neerviel.

De inrichting van het vertrek getuigde van den uitgelezen smaak van den kunstkenner.

Niet overdadig gemeubeld, sprak toch uit elk stuk van de kostbare meubileering goede smaak en rijkdom.

Op een divan, die in schuine richting in de kamer stond, lag in zijn volle lengte uitgestrekt een smaakvol gekleed heer, die ongeveer veertig jaar kon zijn.

Het edele, scherpbesneden, baardelooze gelaat, waaruit een paar heldere grijze oogen schitterden, welke verstand en geest verrieden, was ovaal van vorm.

Tusschen de fraai geteekende lippen hield hij een sigaret, waaruit de rookwolkjes in allerlei bochten opkringend naar het plafond.

Een elegante smoking omsloot zijn slanke

gestalte en hij had een monocle in het oog geklemd, het hoofd steunde in de linkerhand.

De jonge man, die zooveen op verzoek van den op den divan rustenden heer het licht had ontstoken, kwam met veerkrachtigen tred terug van den muur, waar zich de schakelaar van het electrisch licht bevond, naderde het kleine bamboetafeltje, dat voor den divan stond en vulde twee kopjes uit een zilveren theepot.

Daarna zette hij zonder te spreken een stoel bij het tafeltje en ging zitten.

Het zijn de beide vrienden Raffles en Brand, die wij hier in de werkkamer van hun woning in Regents Park vereenigd vinden op een oogenblik, dat zij, zooals dit wel meer gebeurt, op vriendschappelijke wijze verschil van meening hebben.

Raffles keek glimlachend naar zijn secretaris en zei eindelijk na een lange pauze:

„Nu, Charly, je schijnt nog altijd in een slechte luim te zijn. Beviel ons kleine avontuur van heden je dan zoo slecht?”

„Ik moet je zeggen, Edward,” antwoordde Brand, „dat die geschiedenis mij in het geheel niet bevalt. Je brengt ons van het eene gevaar in het andere en ik zie nog niet in waarvoor.”

„Hoe bedoel je dat, Charly?” vroeg Raffles.

„Dat is toch heel eenvoudig,” hernam Brand.

„Toen je mij je plan mededeeldet om den tijger te stelen, zei je, dat je het in de eerste plaats deedt om die arme lui op de kermis te helpen.

„Ik merk daarvan echter niet het geringste.

„Met veel moeite en gevaren hebben wij wel den tijger bij de ontscheping gestolen en het is ons nu ook gelukt, hem aan Wheeler voor 800 pond te verkoopen.

„Dat is echter ook alles.”

„Nu en is dat nog niet genoeg?” vroeg lord Lister glimlachend.

„Genoeg? Hoe wil je die menschen dan helpen? Wil je hun misschien die 800 pond geven?” vroeg Brand.

„Dat hadt je ook kunnen doen, zonder ons een dag lang van het eene gevaar in het andere te storten.”

„Nee, Charly, dat kon ik niet. Je hebt mij zelf nog twee dagen geleden gezegd, dat er eb is in onze kas; hoe zou ik dus 800 pond kunnen weggeven?”

Brand antwoordde hierop niets; hij wist, dat zijn vriend gelijk had.

Na een poosje zei hij aarzelend:

„Nu, en de arme lui op de kermis? — Wat moet er van hen terecht komen?”

Lord Lister lachte zachtjes en antwoordde:

„Liggen je beschermelingen je dan zóó na aan het hart? — Stel je maar gerust: Zij zullen niet te kort komen. Je bent weer eens ongeduldig, zooals altijd. Wij hebben immers pas

tweederde van mijn plan ten uitvoer gebracht; de hoofdzaak komt nog.”

„Wat zal er dan nu weer gebeuren?” vroeg Brand vol belangstelling.

Raffles stond op en liep langzaam en peinzend in de kamer heen en weer. Hij scheen te overleggen, want hij stond af en toe stil, zooals hij steeds placht te doen als hij over iets nadacht.

„Het geluk begunstigt altijd de dapperen,” begon hij. „Dat is nu weer uitgekomen. Ondanks de tamelijk gevaarlijke aangelegenheid, is het ons gelukt, alles volgens onzen wensch te regelen.

„Wheeler heeft zijn tijger en wij hebben de 800 pond.

„Voor zoover ik Wheeler heb leeren kennen, zal hij niet lang aarzelen om Barnini, van wiens verlies hij wel in de extra-bladen gelezen zal hebben, onmiddellijk op de hoogte te brengen van zijn nieuwe aanwinst.

„Hoogstwaarschijnlijk zal hij dit door middel van een brief hebben gedaan, dien hij hedenmiddag op de post heeft bezorgd.

„Barnini zal den brief morgen met de eerste post ontvangen en het is zoo goed als zeker, dat hij met een der ochtendtreinen naar Southend zal rijden om den Bengaalschen tijger te bezichtigen.

„Wat zal het gevolg zijn? — Nu, wat denk je, Charly?”

„Hij zal op den eersten blik herkennen, dat het zijn tijger uit Sumatra is, dien Wheeler in zijn bezit heeft.”

„Zeer juist,” antwoordde de lord, „wat zal het gevolg zijn?”

„Hij zal gaan combineeren en dadelijk weten, dat — —”

„Raffles deze streek heeft uitgehaald,” zei lord Lister lachend.

„Daartoe behoort niet veel scherpzinnigheid, vooral de verhuiswagen zal de beide heeren en onzen vriend Baxter wel dadelijk op het rechte spoor brengen.”

Raffles begon weer in het vertrek op en neer te wandelen en vroeg toen:

„Wat zal het gevolg zijn van onze scherpzinnige combinaties?”

Brand haalde de schouders op.

„Dat wij nog heden handelend moeten optreden, Charly,” zei zijn vriend.

Charly Brand stond op en zei:

„Als je van handelen spreekt, Edward, dan word ik weer zenuwachtig, want ik weet, dat dit handelen weer een massa gevaren zal beteekenen.”

Lord Lister ging lachend op den divan zitten en antwoordde:

„Zoo geheel en al ongelijk zal je wel niet hebben, Charly. Maar je weet, dat ik in de

eerste plaats gewend ben mijn plannen geheel en al ten uitvoer te brengen en ten tweede heb je zelf toch ook het plan om je beschermelingen te helpen?

„Er moet dus gehandeld worden en wel nog dezen nacht!”

„Hm,” mompelde Brand. „Wat moet er dan gebeuren?”

„Dat is zeer eenvoudig, wij moeten den tijger nóg eens stelen. . . .”

Vol ontzetting sprong Brand op en riep:

„Maar Edward! Nóg eens?!”

„Wij zullen den tijger nóg eens stelen,” herhaalde lord Lister met nadruk en voegde daaraan toe: „het overige zullen wij wel zien.”

Thans was hij weer de Groote Onbekende, de geniale Raffles, die voor niets terugdeinsde, en wien geen gevaar te groot was.

Hij keek zeer ernstig en een trek van vastberadenheid lag om zijn mond.

Hij trok zijn stoel naar zijn vriend toe en begon dezen op duidelijke wijze zijn plannen voor den nacht mede te deelen en de rol, die Brand daarbij spelen zou, voor te schrijven.

Hij zette alles nauwkeurig uiteen, overwoog ieder geval, dat zich misschien kon voordoen en zodoende was het reeds volkomen donker geworden, toen de beide vrienden het plan uitgewerkt hadden.

Zij verwisselden van kleeven, namen voorzichtigheidshalve een kleinen koffer met allerlei instrumenten mede en deden wijde, zwarte mantels aan. Daarna telefoneerde Raffles over de huisleiding met de garage, waar hij James Henderson, zijn oude, getrouwe chauffeur, bevel gaf met de limousine voor te rijden, teneinde hen onmiddellijk naar het Victoria-station te brengen.

Dit geschiedde en de beide vrienden moesten, toen zij op het perron stonden, nog vijf minuten wachten, alvorens de trein, welke hen naar Southend zou brengen de overkapping binnenstoomde.

.
De menagerie van Wheeler had den avond van dien dag druk bezoek en de eigenaar en directeur was daardoor in een goede luim.

Aanvankelijk was men van plan geweest, om den tijger na de voorstelling toch nog een plaats te geven waar hij zou kunnen blijven. Maar daar het reeds tamelijk laat was geworden, was Wheeler van meening, dat het dier dien nacht toch beter in den warmen verhuuswagen kon blijven.

Hij had het laatst de plaats verlaten, waar de dieren tentoongesteld waren, die men des nachts slechts aan de hoede overliet van twee oppassers, die hun verblijf in den woonwagen hadden.

Met een lantaarn verlichtte hij den verhuus-

wagen en verheugde er zich over, toen de tijger opstond en een vervaarlijk gebrul liet hooren.

Wat was het toch een prachtig beest!

Hoe zou Barnini zich ergeren, als hij den volgenden morgen kwam en dit prachtexemplaar zag!

Maar achthonderd pond was ook een groote som! Wat hij echter boven den gewonen prijs betaald had, was een kleinigheid tegenover het bewustzijn dat hij zijn concurrent nu de oogen kon uitsteken.

Wheeler wreef zich de handen en nadat hij de oppassers evenals elken avond opgedragen had, om op alles acht te geven, ging hij naar zijn hotel.

De deur werd gesloten en spoedig daarna was alles stil in de menagerie. Slechts nu en dan kon men eenig onderdrukt gebrul of geblaat van enkele beesten hooren.

„Wat zou de oude er mee bedoelen, dat wij goed moeten opletten?” vroeg de eene oppasser aan den andere. „Er zal immers niemand het wagen om de wilde dieren te stelen! Als de beesten niet in zulke sterke kooien waren, dan zou ik het meer geraden achten dat men op ons lette, in plaats dat wij dat op de dieren moeten doen. En daarbij, we kunnen er toch niet den ganschen nacht náást gaan zitten. We moeten toch óók slapen, willen we morgenochtend weer in staat zijn om ons werk naar behooren te verrichten. Ik zou Wheeler wel eens willen zien kijken, als wij zeiden, dat wij niet konden werken, omdat we geen voldoende nachtrust hadden gehad. Hij zou ons zien áankomen. Bovendien, er is een tijd van werken en een van rusten. Die laatste is nu voor ons aangebroken. Ga je mee?”

„Dat ben ik met je eens,” zei de andere en volgde zijn kameraad in den woonwagen, omdat zij te zamen nog een glas punch wilden drinken.

Nadat ook dit was geschied, deden zij nog eens de ronde en ieder ging daarna naar zijn eigen woonwagen.

.
Vanaf het station Southend gaat een smalle weg over een heuvelachtig terrein naar den straatweg.

Op dezen weg liepen twee zeldzame wandelaars, die, beschenen door het maanlicht, een spookachtigen indruk maakten.

Zij waren in lange zwarte mantels gehuld en hadden hun hoeden diep over de oogen getrokken.

Men hoorde vanuit de verte het slaan der kerkklokken, die het middernachtelijk uur verkondigden, toen de beide wandelaars den straatweg bereikt hadden.

Hier bleven zij staan en speurden voorzichtig naar links en rechts.

De maan gaf licht genoeg om naar alle kanten een eind ver te kunnen uitkijken.

Alles was stil en verlaten. Niets bewoog zich.

Het waren onze beide vrienden Raffles en Brand, die weer eens op avontuur uit waren.

„Maar steeds vooruit, Charly,” klonk het uit den mond van lord Lister.

De beide mannen gingen in zuidelijke richting en hadden spoedig het doel van hun wandeling, de menagerie, bereikt.

Bij de met prikkeldraad voorziene omheining, die op een vesting geleek, bleven zij staan.

Raffles keek naar het prikkeldraad, dat in het maanlicht dreigend zijn stekels toonde en zei zacht, op spottenden toon:

„De weg over de omheining hebben ze ontoegankelijk gemaakt. Maar dat zal ons niets hinderen, want wij gaan heel bedaard door de deur.”

„Dat moeten wij wel,” zei Brand, „want wij kunnen toch niet met den tijger in onze armen over de omheining klauteren.”

„Dat is het juist!” zei lord Lister en nam uit het koffertje, dat Brand intusschen geopend had, een bos valsche sleutels.

Hij ging nu het slot bewerken. Na eenige oogenblikken zei hij:

„De kerels hebben den sleutel aan den anderen kant in het slot laten steken. Dat is weliswaar niet prettig, maar zal ons niet hinderen.”

Vlug nam hij een kleine tang en terwijl Brand met zijn elektrische zaklantaarn bijlichtte, pakte hij den sleutel en draaide dien zoodanig om dat hij hem er uit kon nemen.

„Zouden wij niet te veel leven veroorzaken?” vroeg Brand angstig.

„Heb maar geen zorg, Charly,” antwoordde zijn vriend. „Heb je dan niet opgemerkt, dat de bodem hier niets dan dik zand is?”

Thans nam hij nogmaals de valsche sleutels en reeds na eenige oogenblikken sprong de schoot van het slot terug.

Geruischloos zwaaide de zware deur open en nu konden de vrienden de menagerie binnengaan.

Ze bleven een oogenblik achter de deur staan luisteren. Er bewoog zich niets, zelfs de dieren schenen allen te slapen.

Daar zij nauwkeurig op de hoogte waren met de plaatselijke gesteldheid, gingen zij voorzichtig verder.

Brand nam de elektrische zaklantaarn in de hand. Een heldere lichtbundel drong door de duisternis en nu zag men den verhuishagen

duidelijk tusschen de andere voertuigen staan. De deur stond op een kier.

De beide mannen kenden nu de richting, die zij moesten inslaan, het licht der lantaarn werd uitgedoofd en gingen zij stilletjes verder.

„Wij moeten er ons eerst van overtuigen, of het dier nog in den wagen is”, fluisterde lord Lister.

Langzaam opende hij de deur. De elektrische lantaarn werd weer in functie gebracht.

Een enkele blik overtuigde hem, dat de tijger nog op zijn plaats was, maar toch had hij het volgende oogenblik, dat hij de lantaarn gebruikt had daar spijt van. Het toeval had namelijk gewild, dat de sterke witte lichtbundel uit het lensje van de lantaarn den tijger recht in de oogen scheen. De sterke stralen waren door de half gesloten oogleden gedrongen en hadden den tijger, die nog lang niet aan zijn nieuwe omgeving gewend was, verblind.

Ofschoon Brand de lantaarn onmiddellijk doofde, was de tijger verontrust en toonde dit door een lang aangehouden gebrul aan te heffen, dat de beide vrienden als een langgerekte donderslag in de ooren klonk en zelfs Raffles wiens zenuwen volmaakt in orde waren, toch even op de knieën deed trillen.

Raffles sloot de deur snel weer dicht.

Maar het gebrul van het beest bleef niet zonder uitwerking. Op eenigen afstand hoorde men plotseling een geluid, als een trompetgeschal; een olifant moest zeker door het gehuil van den tijger wakker geworden zijn en gaf uitdrukking aan zijn misnoegen over het verstoren van zijn rust.

Reeds binnen weinige oogenblikken nam het grootste gedeelte der andere beesten deel aan het concert en zelfs ook op verren afstanden kon men de schreeuwende, keffende, blatende, brullende en brommende geluiden vernemen.

„Dat is een vervloekt luidruchtig gezelschap”, bromde lord Lister en nam de hand van zijn begeleider, ten teken dat hij stil moest staan.

Maar het gebrul der beesten had ook de opassers doen ontwaken. Een van hen kwam aan de deur van den woonwagen en riep, net alsof dit iets zou helpen:

„Vervloekte beesten, willen jullie wel eens rustig zijn?”

Thans verscheen ook de andere en vroeg aan zijn collega:

„Wat is er aan de hand?”

„Wat er aan de hand is?” herhaalde de eerste, „wel een der beesten zal misschien gedroomd hebben en heeft de anderen uit den slaap gewekt!”

„Zullen wij uit voorzichtigheid niet nog eens gaan rondkijken?”

„Ik bedank je feestelijk! Ik ga weer liggen.”

Maar als jij een wandeling wilt doen, ga dan je gang maar," zei de eerste en keerde weer terug naar zijn woning.

„Nu moeten wij vooral oppassen," fluisterde lord Lister, „anders is alles verloren."

Hij ging naar de achterwielen van den verhuiswagen en trok Charly Brand mede; door hun zwarte mantels en hoeden waren zij in het duister geheel onzichtbaar.

Hun voorzichtigheid was niet overbodig geweest, want nauwelijks hadden zij zich verscholen of een der bewakers kwam met een brandende lantaarn te voorschijn en was vergezeld door een herdershond.

Gelukkig wendde hij zich naar links, naar de voorzijde van den wagen, zoodat Raffles en Brand tijd vonden, om, kruipend op handen en voeten, en door de duisternis beschermd, zich te kunnen verwijderen.

Eenige dieren waren intusschen weer rustig geworden, terwijl anderen nog steeds brommende geluiden lieten hooren.

De oppasser zocht vooral deze dieren op en trachtte hen door kalmeerende woorden gerust te stellen.

Dit gelukte hem dan ook spoedig en na eenige minuten was alles weer rustig.

De oppasser was er van overtuigd, dat zijn collega gelijk had en dat een der dieren door een droom onrustig was geworden; want hij deed de ronde niet geheel, maar riep tot zijn hond:

„Kom, Filax, we gaan weer naar huis!"

Aan den helderen, zich verwijderenden schijn van de lantaarn van den oppasser konden Raffles en Brand nauwkeurig zien, waar hij heen ging.

Raffles gaf zijn vriend een teeken en toen de oppasser met zijn hond naar hen toekwam, kropen beiden weer stilletjes over den grond en trachtten zich achter een der zijgebouwen te verschuilen.

Deze maatregel was noodig geweest, want als zij onder den woonwagen gebleven waren, had de hond hen zeker bespeurd en dan was alles verloren geweest.

Nadat de oppasser in den woonwagen verdwenen was, bleven beiden nog eenige minuten staan.

Daarop zei Raffles:

„Drommels, de zaak is toch niet zoo eenvoudig als ik gedacht had. Nu moeten wij het allereerst trachten, paarden machtig te worden. Laat ons eens zien of de stal gesloten is, maar dan vooral zóó lang wachten, totdat wij er zeker van zijn, dat de oppasser en zijn hond slapen."

Daar beiden van uit hun schuilhoek zich volkomen hadden kunnen overtuigen omtrent de plaatselijke gesteldheid, hinderde de duisternis hen niet.

Ofschoon het niet zoo van een leien dakje ging, als zij wel gewenscht hadden, hetgeen voornamelijk te wijten was aan het feit, dat zij geen leven wilde maken, gelukte het hun ten slotte toch, de paarden uit den stal te halen en voor den verhuiswagen te spannen. De zachte zandgrond begunstigde hun plannen. Slechts toen zij de paarden voorspanden, hoorde men even het gerammel der kettingen.

Toen de wagen op den straatweg was, wendde Raffles de paarden in zuidelijke richting.

Brand ging nog even terug en sloot de deur der omheining, opdat de opmerkzaamheid der wachters niet te spoedig getrokken zou worden door het openstaan der deur.

Daarna ging hij naar het voertuig, dat zich onder geleide van zijn vriend voorzichtig op den straatweg voorwaarts bewoog.

Toen hij den wagen bereikt had, sprong hij naast Raffles op den bok en in snellen drif ging het nu stadwaarts.

ACHTSTE HOOFDSTUK.

De politie weet alles.

„Waar blijft toch mijn koffie?" riep Barnini met luide stem.

Hij was in een ochtendtoilet gehuld, dat niet minder fantastisch was dan dat van zijn concurrent Wheeler en liep met groote schreden het vertrek op en neer.

Op dit oogenblik werd er aan de deur geklopt.

Op het geroep „binnen!" van den eigenaar der menagerie werd de deur geopend en een jong meisje bracht de koffie, de courant en eenige brieven.

Barnini nam de courant, ontvouwde haar en wierp een vluchtigen blik op de brieven; op de meeste was een firmanaam gedrukt en zij schenen afkomstig te zijn van agenten of eigenaren van groote etablissementen.

Opeens viel zijn blik op de courant.

Aan het hoofd daarvan stond: „Groote verduistering aan de Bank van Engeland!"

„Natuurlijk," bromde hij voor zich heen, „de wereld wordt steeds slechter. Niets dan dieven en inbrekers. Mij ontstelen zij den kostbaren tijger en ginds worden weer groote som-

men verduisterd. Het is een schande voor het menschdom."

Eerst nadat hij het bericht tot aan het einde toe gelezen had, nam hij de brieven ter hand.

De eerste was van een agent uit Hamburg. De tweede bevatte het aanbod van een groot etablissement te Southampton, om met zijn menagerie over te komen.

Toen hij den derden brief wilde openen, op het couvert waarvan geen firmanaam gedrukt stond, schrikte hij; het handschrift kwam hem bekend voor.

Met een onaangename gewaarwording opende hij den brief.

Nauwelijks was hij begonnen te lezen, of zijn gezicht vertrok zich. Hij werd eerst bleek, en daarna rood; het bloed steeg hem naar het hoofd.

Plotseling sprong hij vloekend op, wierp den brief op den grond en trapte er woedend met de voeten op, alsof hij hem daardoor ongeschreven kon maken.

Hij stikte bijna van woede; hij greep met beide handen naar zijn boord en trok er zoo hard aan, dat hij dat kleedingstuk in de hand hield.

Eindelijk uitte zijn groote woede zich in woorden.

„Zulke gemeene dieven", schreeuwde hij! „Zulk een bedrieger is er nog nooit geweest!

Maar ik geloof het tóch nog niet", ging hij voort. „Hoe zou die kerel aan een Bengaalsche tijger gekomen zijn?"

Hij raasde nog een poos zoo voort, zonder tot een besluit te kunnen komen.

Plotseling riep hij: „Daarvan moet ik mij eerst met beide oogen overtuigen!"

Hij snelde naar de bel en luidde die zoo heftig, dat het als een storm door het gansche huis dreunde.

Eenige oogenblikken daarna kwam een der knechts met een angstig gelaat aangelopen, omdat hij dacht, dat er een ongeluk gebeurd was.

„Dadelijk een auto, zoo spoedig mogelijk!" riep Barnini, terwijl hij in de grootste haast zijn ochtendgewaad uitgooide en zich voor de reis gereed maakte.

Langzaam verdwenen de schaduwen van den nacht en het nieuw ontwaakte leven werd overal zichtbaar.

Ook in de menagerie van Wheeler werd het levendig. De dieren schudden den slaap van zich af en begroetten den komenden dag met vreugde.

De onnasser, die in den afgeloopen nacht de ronde gedaan had, toen de dieren wakker waren geworden, ging naar den stal.

Hij bleef verbluft staan, want de deur stond op een kier.

„Hé!" riep hij verwonderd en trok de deur open.

Vol schrik deinsde hij achteruit.

Met één enkelen blik had hij gezien, dat er twee paarden in den stal mankeerden.

„Dick!" riep hij zijn kameraad toe, „kom eens gauw hier, er zijn twee paarden te weinig!"

„Je bent gek," riep de andere, maar ging toch naar hem toe.

Het was een feit: er ontbraken twee paarden en evenveel paardentuigen.

Bij nader onderzoek vertoonden zich in het weeke zand diepe sporen van de hoeven der paarden.

De mannen stonden voor een raadsel.

Waar konden de paarden gebleven zijn? — Wie had ze uit den stal gehaald en met welk doel was dat gebeurd? —

Het zou niet lang duren of zij kregen de oplossing van het raadsel.

Toen zij verder in de menagerie rondkeken, ontdekten zij dadelijk, dat de vreemde verhuiswagen met zijn kostbaren inhoud verdwenen was.

Maar nog steeds wilden zij niet aan een diefstal gelooven. Zij dachten, dat de beide mannen, die den vorigen dag den tijger gebracht en paarden en wagen hadden laten staan, waarschijnlijk in de vroegte den wagen gehaald hadden, en daar zij hun eigen paarden niet konden vinden, de verdwenen paarden geleend hadden.

„Dat is dan toch een brutaliteit van de kerels!" riep Dick.

„Waarschijnlijk zijn zij reeds vroeg hier geweest en wilden ons niet in den slaap storen", zeide de ander en beiden gingen nu den tijger zoeken, want zij hielden zich er vast van overtuigd, dat het hok ergens moest staan.

Ofschoon zij alles nauwkeurig doorzochten — de tijger was verdwenen.

Zij werden elke minuut angstiger.

Langzamerhand kwamen zij tot het bewustzijn, dat de zaak niet pluis was en zij moesten er wel toe besluiten om den eigenaar het verlies mede te deelen.

Maar geen van hen beiden wilde de Jobstijding overbrengen en zoo doende streden zij er nog om, wie de mededeeling moest doen, toen de eerste staljongens reeds aankwamen.

Dezen werden natuurlijk dadelijk gewaar, wat er gebeurd was en een van hen liep haastig terug om Wheeler het bericht te brengen.

Deze zat nog in zijn morgengewaad aan de koffie, toen hem de Jobstijding werd medege-deeld.

Eerst wilde hij zijn ooren niet gelooven,

maar weldra werd hij zoo opgewonden, dat hij zonder zich den tijd te gunnen om andere kleeren aan te trekken, naar de menagerie snelde.

Het maakte een komischen indruk, den man op pantoffels van zeehondenviel, in een rood buis en met een muts van slangenviel op het hoofd, langs den straatweg te zien draven.

Toen hij ter plaatse kwam, verkeerden allen in groote opgewondenheid. De stalknechts en oppassers liepen door elkander en schreeuwden en ieder zocht alsof het verlies een eek-horentje betrof, dat ergens achter kon zitten of ingekropen kon zijn en niet een geweldigen Bengaalschen tijger in een ijzeren kooi.

Wheeler scheen wanhopend; hij wrong de handen en rende, zonder een woord te spreken, tusschen de hokken en wagens door.

Door deze verwarring heen hoorde men uit de verte het getoeter van een auto, die met razende snelheid steeds nader kwam.

Een geweldige stofwolk verhief zich en toen de auto naderbij gekomen was, bleef deze plotseling voor den ingang der menagerie staan.

Nauwelijks stond het rijtuig stil of er sprong een man uit, die ijlings op de groepen der radeloze lieden toesnelde.

Het was Barnini, die dadelijk na ontvangst van Wheelers brief naar Southend gekomen was.

Hij keek verbaasd, toen hij de radeloze menschen zag en vóórdat hij nog een woord zeggen kon, snelde Wheeler naar hem toe.

Nu was alle tijd en al het leedvermaak verdwenen; hij zag in den aangekomene alleen den vakman en riep hem reeds uit de verte toe:

„Barnini, denk toch eens, welk een ongeluk; men heeft mij dezen nacht den tijger ontstolen!”

Barnini keek hem verbluft aan en zei stamelend:

„Dat is toch niet mogelijk?”

In groote haast vertelde Wheeler zijn collega alles, wat hij van zijn personeel vernomen had.

Het verlies was voor Wheeler nog grooter dan voor zijn concurrent Barnini, want hij had 300 pond meer moeten betalen voor een tijger, dien hij niet bezat en had buitendien nog twee van zijn beste paarden verloren.

„Dat moeten wij onmiddellijk aan de politie mededeelen”, zei Barnini kortaf.

Zonder zich den tijd te gunnen van kleeren te verwisselen, stapte Wheeler in de auto van zijn concurrent en nu ging het in snelle vaart naar Scotland Yard.

Het duurde meer dan een uur, voordat zij den tamelijk langen tocht hadden afgelegd.

Toen de auto eindelijk voor het hoofdbu-

reau van politie stil hield, zette de dienstdoende agent een zeer verbaasd gezicht, toen Wheeler in zijn vreemde kleeding uit de auto stapte, maar daar de beide heeren dringend verzochten om dadelijk naar een der dienstdoende inspecteurs van politie geleid te worden, bracht men hen naar het voorvertrek van het bureau van hoofd-inspecteur Baxter.

De agent ging naar binnen en zei:

„Mijnheer de hoofd-inspecteur! de beide menagerie-eigenaren Wheeler en Barnini zijn hier en wenschen dringend, u te spreken.”

Baxter was juist met een zeer gewichtige zaak bezig en had slechts half geluisterd.

Het eenige, wat hij gehoord had, was den naam Barnini.

„Wat wil die kerel nu al weer?” vroeg hij onverschillig.

„Ik heb gisteren reeds den heelen dag mij met zijn vervloekten tijger moeten ophouden. Ik heb het beest toch niet in mijn vestzak! — De man moet maar wachten, ik heb nu geen tijd.”

De agent ging terug naar het voorvertrek en deelde mede, dat hoofd-inspecteur Baxter hen liet verzoeken, nog een weinig geduld te hebben, omdat hij nu juist drukke bezigheden had.

Plotseling echter ging de dikke Marholm — de „vloot” — door het voorvertrek en deze gelegenheid nam Wheeler te baat en zei:

„Zou het nu niet mogelijk zijn om den hoofd-inspecteur eindelijk te mogen spreken; mijn tijger is mij ontstolen!”

„O, zoo, bent u mijnheer Barnini?” vroeg Marholm.

„Neen, dat is deze heer. Ik ben de menagerie-eigenaar Wheeler uit Southend.”

„Hoe nu, is ook u een tijger ontstolen?” vroeg de politie-secretaris.

„Ja, dezen nacht,” antwoordde Wheeler bedroefd.

„Dat is zeer merkwaardig,” dacht Marholm, bij wien reeds eenige vermoedens rezen. „Dat zullen we toch dadelijk eens onderzoeken. Wilt u zoo goed zijn nog één oogenblik te wachten, mijne heeren?”

Met deze woorden verdween hij snel in het kabinet van zijn chef.

Het duurde dan ook niet lang, of de beide heeren werden bij Baxter toegelaten.

„Vertelt mij eens de geheele geschiedenis,” zei de hoofd-inspecteur en Wheeler vertelde nu de geschiedenis van den koop van zijn Bengaalschen tijger.

„Dat is zeer vreemd, zeer vreemd,” zei Baxter, toen Wheeler zijn verhaal geëindigd had. „En nu vertelt u, dat men u dezen tijger van nacht weer ontstolen heeft?”

„Jawel, de tijger en nog twee van mijn beste paarden. Ook is de verhuishwagen verdwenen.”

Baxter sprong als geëlectriseerd op en vroeg gespannen:

„Een verhuishagen? Wat voor een verhuishagen?”

„De vertegenwoordiger van Wilson en Cie. heeft mij gisteren, waarschijnlijk omdat hij geen ander voertuig te zijner beschikking had, den tijger in een verhuishagen afgeleverd,” antwoordde Wheeler.

„Raffles!” riep plotseling Marholm, die het gansche verhaal met bijzondere belangstelling had aangehoord, terwijl zich op zijn breed, rond gezicht een ironisch lachje vertoonde.

„Praat er niet tusschen in!” snauwde zijn chef hem toe, die niet wenschte dat een ander hem de loef afstak.

Toen wendde hij zich weer tot Wheeler en zei:

„Niet waar, het was een gevulde verhuishagen, die door twee tamelijk oude paarden getrokken werd? De koetsier was een bejaard man met een grijzen baard, die vergezeld was van een jongeren man met een groene sportpet op?”

„Hoe kunt u dat weten?” vroeg Wheeler verwonderd. „Dat komt precies uit.”

Met een ernstig gelaat ging de inspecteur nu naar Wheeler toe, legde hem de hand op den schouder en zei:

„Geachte mr. Wheeler, de politie weet alles! De koetsier, dien ik zoo nauwkeurig beschreef, is ongetwijfeld de dief van uw Bengaalschen tijger. Ik ben er overigens ook van overtuigd” — bij deze woorden wendde hij zich tot Barnini — „dat niemand anders dan deze schurk ook uw tijger heeft gestolen!”

Een kreet van verbazing ontsnapte Barnini's lippen.

De hoofd-inspecteur was naar het venster getreden, keek er peinzend uit en mompelde halffluid, weer voor zichzelf:

„Ik zou wel eens willen weten, wat de kerel met al die tijgers doet?”

Marholm, die vlak bij hem stond, zei lachend:

„Denkt u niet, mijnheer de inspecteur, dat er in deze gevallen van één en denzelfden tijger sprake is?”

Baxter keerde zich om en keek zijn secretaris met een vernederenden blik aan; toen zei hij:

„Maar Marholm, praat toch niet zoo'n onzin! Je hebt toch gehoord, dat de tijger, dien men signor Barnini ontstolen heeft, een uit Sumatra was, terwijl er hier sprake van een Bengaalschen is. Jij hebt ook niet het minste begrip van natuurlijke historie, dat mag men toch werkelijk van een politiebeampte wel verlangen!”

Toen wendde hij zich met een trotsche houding tot de beide heeren en zei:

„Niet waar, signor Barnini, was de tijger, dien men u ontstolen heeft, niet uit Sumatra?”

De gevraagde knikte toestemmend.

„En Mr. Wheeler, dien men u hedennacht ontstal, was een Bengaalsche?”

„Jawel,” antwoordde Wheeler.

„Zie je wel, mijn waardel!” zei Baxter tot Marholm. „Wanneer ik een zaak in handen heb, behandel ik die uitstekend, een vergissing is buitengesloten. En daarom, mijneheeren, stelt u maar gerust. Ik ken den dief zeer nauwkeurig en kan u de stelligste verzekering geven, dat u binnenkort weer in het bezit van uw eigendom zult zijn!”

Met een genadigen groet nam hij van de beide heeren afscheid, die met zeer gemengde gevoelens en weinig hoop het hoofdbureau van politie „Scotland Yard” verlieten.

De hoofd-inspecteur van politie Baxter was er volkomen van overtuigd geweest, dat hij heel spoedig Raffles en de „beide” tijgers zou vinden, want hij geloofde beslist, dat de Grootte Onbekende zich dezen keer door den aard van het gestolene zou verraden en toch waren er reeds veertien dagen verstreken, zonder dat men het geringste spoor had gevonden.

Dit ergerde Baxter des te meer, omdat Marholm niet kon nalaten, hem bij iedere gelegenheid aan den tijger te herinneren, waarbij hij steeds een bijzonderen nadruk op de woorden Sumatrasche en Bengaalsche legde.

De „vloer” had zich geenszins door zijn chef van zijn overtuiging laten afbrengen, dat er in beide gevallen van één en denzelfden tijger sprake was.

De hoofd-inspecteur had de zaak rijpelijk overwogen en was nu ook de meening toegedaan, dat er van denzelfden tijger sprake was, doch hij paste wel op, zijn veranderde overtuiging door woorden kenbaar te maken.

Mismoedig zat hij dezen morgen in zijn bureau, toen zijn secretaris, inspecteur Marholm binnentrad, en, zonder een woord te spreken, het ochtendblad van de „Times” op zijn schrijfbureau legde.

De secretaris had een advertentie met blauw potlood aangestreept.

Op de kermis te Kingston was als een zeer bijzondere bezienswaardigheid een Bengaalsche tijger aangekondigd.

Baxter las de advertentie, zonder daar iets opvallends in te vinden. Hij las haar voor den tweeden keer en dacht een oogenblik na.

Daar hij altijd nog niet wist, wat zijn secretaris eigenlijk wilde, vroeg hij:

„Wat beteekent dat, Marholm? Ik weet

toch, dat het morgen de laatste dag van de jaarmarkt is?"

"Komt het u dan niet merkwaardig voor, mijnheer de inspecteur?" vroeg Marholm lachend.

"Merkwaardig? Wat zou dat dan kunnen zijn?"

De „vloo" wees op de advertentie, betreffende den tijger.

Eerst nu begon Baxter er over na te denken, wat de secretaris bedoelde.

Hij keek Marholm aan en zei:

"Je meent, dat —"

"Het onze tijger is? Zeker!" zei Marholm.

Verbaasd sprong de inspecteur op en riep:

"Drommels, als je eens gelijk had, wat kunnen wij dan het beste doen?"

Vóórdat Marholm nog kon antwoorden, voegde hij er direct aan toe:

"Ik zal er dadelijk heen gaan!"

De hoofd-inspecteur was zeer opgewonden en zei:

"Marholm, ik ga er heen, het is te hopen, dat de tijger niet reeds weer weg is, vóórdat ik kom. . . ."

De jaarmarkt te Kingston mocht zich nog steeds verheugen in een tamelijk druk bezoek.

Bijzondere aantrekkingskracht op de bezoekers had een tent, die dicht bij den hoofdingang stond.

Hierin was een kalf met twee koppen te zien.

Op zekeren dag verschenen twee vreemdelingen, die, naar bleek, de tent wilden pachten voor een zeer hooge som.

De man, die het kalf met twee koppen vertoonde, was ziek en ging daar maar al te graag op in, doch daar de nieuw aangekomenen nog geen enkel voorwerp bezaten om te vertoonen, bleven zij in hun woonwagen.

Den volgenden dag echter waren de vreemdelingen met een verhuiswagen gekomen, waarin tot verbazing van de vrouw van den zieken man, zich een kooi met een prachtige tijger bevond.

Het dier werd tentoongesteld in de tent nadat het kalf met twee koppen vertoond was.

De vertooners hadden nog een kleinen jongen meegebracht, die tijdens de voorstellingen biljetten rondreikte.

Een der beide vertooners zei tot den andere:

"Ik zal blij zijn, Edward, als de zaak met den dag van heden afgeloopen is en wij de geschiedenis met den tijger achter ons hebben, zonder dat ons een ongeluk overkomen is."

"Wees niet kleingeestig, Charly," antwoordde de aangesprokene, die natuurlijk niemand anders was dan lord Lister. „Misschien zijn

wij binnen eenige uren reeds van de heele zaak af."

"God geve het," zei Brand en daar hij als omroeper dienst deed, trok hij het linnen voorhangsel van de tent in de hoogte en riep, dat de voorstelling zou beginnen.

Heden was het bezoek bijzonder groot.

Een dichte menschenmassa verdrong zich voor den ingang der tent en luisterde lachend naar de woorden van den omroeper, die soms verbazend geestig kon zijn.

Plotseling scheen hij een nieuwe aardigheid bedacht te hebben, want hij ging naar de groote bel, die boven de tent hing, sloeg daar zesmaal tegenaan en riep met luide stem:

"Halo! Halo! Halo! Kom binnen boeren, burgers, buiten- en binnenlui! Nu gaat de voorstelling beginnen! Eerst het wonderbaarste uit de geheele schepping een kalf met twee koppen. Vreeselijk voordeelig, ziet alles dubbel en hoeft maar één keer te eten, denkt voor twee en eet voor een half! Mooi! Mooi! Mooi! Verzuim niet dat te gaan zien en als je je oogen daaraan uitgekeken hebt is het nóg niet uit! Dan komt er nóg meer! Dan krijg je te zien de mooiste en grootste en wildste en woestste Bengaalsche tijger, die ooit heeft geleefd. Hij heeft twee ooren aan zijn kop en een velletje over zijn neus. Hij woonde in Bengalen aan den huizenkant en het nummer stond op de deur!

Sta je toch niet zoo lang te bezinnen!
Maar ga de tent gauw binnen!"

De piccolo, die heden als kassier fungeerde, had de handen vol met het afgeven van entreekaartjes en spoedig was de tent vol.

Zoo zaten allen dicht opeengedrongen en wachtte men op het begin der voorstelling.

In den woonwagen, die achter de tent stond, zat de vrouw van den zieken man bij het bed van haar echtgenoot, toen plotseling iemand den wagen binnentrad.

Hij scheen groote haast te hebben, plaatste een ijzeren kistje op de tafel en zei:

"Hier in dit kistje is alles, wat wij aan entrées ontvangen hebben. Het bedrag behoort u toe."

Met open mond hadden de beide menschen zijn woorden aangehoord. Thans vroeg de vrouw:

"Wie bent u toch!" —

"Dat zal ik u zeggen: ik ben Raffles, de vriend van de onderdrukten en armen. En nu zeg ik u vaarwel!"

Met deze woorden was hij reeds verdwenen.

Toen het later werd, zonder dat de omroeper in de tent verscheen, werd het publiek ongeduldig.

In de eerste rij der toeschouwers zaten vier heeren, waarvan de een een vreemde spraak had en de andere zeer corpulent was.

De derde droeg een puntbaard en scheen zeer onrustig, terwijl hij naar alle kanten ronkeek.

Hij sprong plotseling op en riep:

„Ik moet toch eens zien, wat er gebeurt.“

Hij snelde naar den piccolo, die nog steeds aan de cassa zat.

„Wat is er te doen? Waarom begint de voorstelling niet? Waar is de omroeper?“ vroeg hij.

De piccolo antwoordde:

„Wees niet zoo ongeduldig, mijnheer. Zoodra de tijd gekomen is, zullen wij beginnen.“

„Jij bent een brutale jongen,“ zei de man, „ik verlang een duidelijk antwoord, ik ben Baxter, de hoofd-inspecteur van politie te Londen!“

„O, als u de hoofd-inspecteur bent, dan heb ik iets voor u.“

Hij scheen iets onder de tafel te zoeken.

„Iets voor mij?“

„Jawel, een brief,“ antwoordde de piccolo.

Baxter greep naar den brief, waarvan het handschrift hem bekend voorkwam.

Het duizelde hem voor de oogen, terwijl hij las:

„Waarde Heer Hoofd-inspecteur!

Ik dank u, dat u zoo spoedig gevolg hebt gegeven aan mijn uitnoodiging in de courant. Tot mijn leedwezen kan ik ook heden het genoegen niet hebben u persoonlijk mijn dank te betuigen, want ik heb andere bezigheden.

De tijger, die volkomen aan mijn doel beantwoord heeft, en dien ik nu niet meer noodig heb, geef ik thans aan u over en beveel hem aan uw zorgen toe.

Ik had het beest nog wel eens naar Londen kunnen terugbrengen, maar het was mij te moeilijk.

Ik ben steeds gaarne tot uw dienst en teeken,

JOHN RAFFLES.“

Baxter liet de hand, waarin hij den brief hield, zinken en keek vóór zich. Opeens hoorde hij een schaterlach.

Marholm stond achter hem en had den brief gelezen.

Baxter kon geen woord uitbrengen; hij keek zijn secretaris met een vernietigenden blik aan. Opeens hoorde men een geweldig lawaai in de tent.

De hoofd-inspecteur, die nooit zijn plicht vergat, liep snel naar de tent terug.

Daar vertoonde zich aan zijn blikken een vreemd schouwspel.

Het publiek, dat het lange wachten moe was, had het luik weggeschoven, dat den tijger verborg.

Maar nauwelijks hadden Wheeler en Barnini de kooi ontdekt, of zij drongen met geweld door de menigte.

„Dat is mijn tijger uit Sumatra!“ riep Barnini.

„Nee, de mijne uit Bengalen!“ riep Wheeler.

Toen het rumoer steeds grooter werd en het tweetal tot handtastelijkheden overging, verhief zich een vreeselijk spektakel.

Midden in de tent verscheen Baxter. Hij zag dat de concurrenten vochten.

Baxter ging naar de strijdenden toe en riep met luide stem:

„De aanwezigen moeten zich onmiddellijk verwijderen. Ik ben de hoofd-inspecteur van politie Baxter uit Londen!“

Intusschen waren er ook eenige agenten binnengekomen, die den hoofd-inspecteur kenden.

Toen het grootste geraas geëindigd was, zei Baxter tot de beide tegenstanders:

„Het heeft geen doel, om met elkaar te vechten. Daar ik niet weet, wie eigenlijk de eigenaar is, leg ik beslag op het beest. De rechter moet het dan maar verder uitmaken.“

Wheeler en Barnini keken zeer bedremmeld en verzochten den inspecteur om dat niet te doen.

Maar Baxter bleef niets anders over dan precies zoo te handelen als Raffles hem had aangeraden.

Hij moest het beest naar Londen transporteren en het, ten minste voorloopig, verzorgen.

Dat deed hij dan ook en had er veel moeite mee, maar toch niet zooveel als de rechter, die later moest uitmaken aan wien van de twee circus-eigenaars de tijger eigenlijk behoorde.

De volgende aflevering (No. 591) bevat:

EEN PRINS IN NOOD.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHER TABAK
GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885